

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 182 - 25 Kuruş

7 - Kasım - Çarşamba - 1951

SANKİ DÜNYA
JAK'IN BAŞINA
YIKILMIŞTI.
CÜZZAMA TU-
TULDUĞUNU
GOKTANDIR
KESTİRİYOR,
FAKAT ARKA-
DAŞINDANİ
"DEĞİL," DİYE
BİR CEVAP
BEKLİYORDU.
FAKAT HEYHAT.

JAMAYKALI ADAM

BİR MEK-
TUP YAZAR
KAÇARIM.

SEVGİLİ VİCKİ ARTIK BENİ BEKLEME..
YİNE MRS. MILLİNERİN YANINA DÖN. BEN
SERSERİ RUHLU BİR ADAMIM. BEN KİM?
SENİNLE NAMUSUYLA OTURACAK KİM?
SENİ ÜMİDE DÜŞÜRDÜ.
BÜM İÇİN AF DİLERİM.

ALLO MARK.. SENİN
ADRESİNE BİR MEK-
TUP YOLLADIM. ONU
VİCKİYE VER. YAL-
NIZ HASTALIĞIMI
KENDİSİNE SÖYLE-
ME.. TEDAVİYE Fİ-
LÂN KALKMAK İS-
TER.. BİLİRSİN İYİ
OLMAZ BU MERET.
SONRA İKİMİZİN
HAYATI DA ZEHİR
OLUR.. YAZIK KIZI
ELVEDA DOSTUM

JAK.. JAK..
DUR.. SANA
BİRŞEY SÖY-
LİYE.....

ERTESİ SABAH
BONJÜR DOK-
TOR NE
HABER..
TI

BONJÜR MATMAZEL
SİZE BİR MEKTUP
VAR..

ÜZÜLMİYİN.. BEN JAKI İYİ TANIRIM..
SERSERİ RUHLU OĞLANIN BİRİDİR.. ADAM
OLMAZ.. ZAMAN HERŞEYİ UNUT.
TURUR.. HEMİ
BEN DE SİZİ..

BU SIRADA JAK'IN ARKADAŞI NAVARİ PORTOPRENSTE
BİR BAR AÇMIŞTI. O DA CEZASINI BULMUŞ, KOLU KAN-
GREN OLMUŞ, KESİLMİŞTİ. BİR GÜN BARIN KAPISINDAN
HAYALET GİBİ BİRİSİ GİRDİ.

PATRON
SENİ HANGİ
RÜZGAR
ATTI?

FRANSADA KALBİMİ İYİE-
DEMEDİLER. RAKIYLA ET-
MEK İÇİN BURAYA
GELDİM.

JAK HER
GÜN ARKA-
DAŞININ
BARINA GE-
LİYOR, KEN-
DİNİ KAY-
BEDİNCEYE
KADAR
KÜPLER
GİBİ İÇİ-
YORDU.
BÖYLELİKLE
DERDİNİ
UNUTTUĞU-
NU SANIYOR-
DU.

WICKI TEKRAR MRS. MILLNER'İN
YANINA DÖNMEDİ. MARK KIZA BASHEM-
ŞİRELİK VAZİFESİ VERDİ.

YENİ VAZİFENDEN
MEMNUN MUSUN.

EVET EFENDİM..
ÇOK NAZİKSİNİZ..

WICKI

WICKI HAYATA KÜSKÜN DÜRUYORSUN..
ÖLENİN ARKASINDAN ÖLÜNMEZ.. O
SENİN İÇİN ARTIK ÖLMÜŞ SAYILIR..
BEN SENİ MESUT GÖRMEK İSTERİM..

TEŞEKKÜR EDERİM
EFENDİM.. FAKAT BE-
Nİ BEKLERLER..

JAK MER-
VELİN HA-
YATI Ü-
MİTSİZLİK
LE GEÇİ-
YORDU.
İÇİYOR
İÇİYOR
SIZIYORDU.
BİR SABAH
TANIDIK-
LARI BİR
GEMİ GÖ-
ZÜKTÜ.

OO.. VULTURE... İHTİYAR
HOGGANIN GEMİSİ.. NE
KURTTUR... ŞİMDİ GELİR
BİZİM BARA DÜŞER..

BUYURSUN.. GEL-
SİN DE BİR SELAM
LAŞALIM..

Şakacı Kadın

Yazan: John Crandall
Çeviren: N. Y.

George akşam üzeri eve yanında yabancı bir adam olduğu halde döndü. Yüzü gülüyordu. Karısına:

— "Sana Mr. Tapper'i takdim edeyim," dedi. "Mr. Tapper daktilo makinesini görmeğe geldi. Bir dakika gösteriver. Ben şimdi geliyorum."

Effie köşeye gidip beyaz bir örtüyü açtı ve yazı makinesi meydana çıktı. Genç kadın makineyi kucaklayarak yabancıya önüne getirdi.

— "Kapağı yoktur, kusura bakmayın!" diye gülümsedi. Şakacı kadındı, Effie. Makinenin ansızın bir tarafına dokundu ve bir takırtı yabancı adamın aklını başından aldı. Makine, sanki tuşlarına veya yürütme demirine basılıyormuş gibi tıkrır tıkrır işledi ve sonuna gelince durdu. Effie şakacı bir tavırla yabancıya döndü:

— "Siz hiç ömrünüzde böyle bir şey gördünüz mü?"

Yabancı, "Yoo," diye cevap verdi.

Bunun üzerine Effie şapkasından tavşan çıkaran bir hokkabaz tavrıyla makineye bir kâğıt koydu ve:

— "Kırmızı mürekkeple yazmanı seyredin!" diye kıkır kıkır güldü. Sonra bir satır X yazdı. Kırmızı mürekkeple yazdığı halde X ların iki tanesi kırmızı iki tanesi siyah çıkmıştı. Effie:

— "Bu makine technicolor yazıyor böyle," dedi.

Yabancı merakla, "Nasıl oluyor

GeçTARU

Effie ona dönerek: «Nasıl düzeltilebilir» diye sordu.

bu iş?" diye sordu.

Effie, "Ne bileyim?" dedi. "Sizin bilmeniz lâzım!"

Yabancı yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Effie:

— "Makinenin bir başka marifeti daha vardır," dedi. Sonra makinenin bir köşesine dokundu. Makine altından tekme yemiş gibi şöyle bir sıçradı, sonra yine oturdu. Effie:

— "Ne hoş numara, değil mi?" diye hafif bir kahkaha attı!

Yabancı: "Çok!" diye cevap verdi. "Neden böyle sıçrıyor, acaba?"

— "Bilmem! Herhalde siz bileceksiniz! Sonra bakın, burada ufak bir zil var. Ama şimdiye kadar hiç çaldığını görmedim. Ne işe yarıyor dersiniz?"

Yabancı bu suale cevap vereceği yerde bir sual sordu:

— "Harflerde kusur var mı?"

Effie gülümsedi: "Nereden bildiniz? Majiskül E kusurlu." Büyük harf tuşuna bastı ve: "Parmağı kaldırmamak lâzım zira kendiliğinden sabitleşmiyor!" diyerek birkaç E yazdı. Bir taraftan da kocası

George'nin harfi kerpetenle düzeltmeğe çalıştığını, bu sebepten E'nin büsbütün bozulduğunu anlatıyordu. Yabancı:

— "Belli," diye mırıldandı.

Effie ona dönerek: "Nasıl düzeltilebilir?" diye sordu.

Adam, "Hiç fikrim yok!" dedi. Effie'nin dudaklarındaki tebassüm şimdi silinmişti.

— "Nasıl olur, efendim? Siz beniz mi?"

Yabancı cevap vermek için ağız makineyi tamir etmek için gelmediğini açmıştı ki kapı açıldı ve içeriye, ağız kulaklarına varan George girdi.

— "Kusura bakmayın, biraz beklettim!" dedi. "Mr. Tapper'e makineyi gösterdin mi, Effie? Kendisi makineyi satın almağa geldi!"

FIKRALAR

Genç Amerikalı erkek turist, hanıma:

— "Bu yatak ninemin ninesinin ninesine aitmiş," diye izah veriyordu.

Bu nevi sözleri çok işitmiş olan turist müstehzi:

— "Belki de bu yatakta George Washington yatmıştır," diye mırıldandı.

Amerikalı istifini bozmadan:

— "Mümkündür," diye cevap verdi. "Ama ninemin böyle bir şeyi itiraf etmesine imkân yok!"

İki Parisli Yahudi, François ile Louis bir hanım yüzünden münakaşaya tutuştular ve nihayet düello'ya karar verdiler.

Sabah yedide François tabancasını, şahidini ve doktorunu almış bekliyordu. Biraz sonra bir haberci Louis'den bir mektup getirdi. Mektupta Louis:

"Sevgili François," diyordu, "ben biraz geç kalacağım, sen sakın beni bekleme, ateş ededur!"

Zoraki Stop

Yazan: Jean Trufeme
Nakleden: F. Demiray

— Niye durduk? diye sordu.

Adam:

— Görmüyor musunuz? dedi. (Halbuki hakikatte karanlık yüzünden bir şey görülmüyordu.) Lokomotif arıza yapmış.

— Neresi bozulmuş?

Adamın bu kadar malûmatı yoktu. Omuzlarını silktikten sonra oradan uzaklaştı. Bunun üzerine Vladimir, hâdisi hakkında en sıhhatli haberi lokomotifteki makinistlerden elde edebileceğine kanaat getirdi ve bir eliyle vagonlara temas ederek, göz gözü görmeyen peron boyunca trenin ucuna doğru yürüdü...

Ne yazık ki yanlış istikamet seçmişti. Vagonlar bittiği halde lokomotifle karşılaşmayınca bu acı hakikat kafasına dank etti. O zaman ters tarafa doğru gitti ve lokomotif buldu. Makinist onun bitmez tükenmez sorularına hep:

— Ne yapayım istasyon memuru henüz kalkma işareti vermedi. Makineyi harekete getiremem, demekte ısrar ediyordu.

Bunun üzerine karanlıklar arasında epey zaman körlemesine dolaştı ve nihayet istasyon memurunu buldu.

— Ne diye trene kalkma işareti vermiyorsun? diye sordu.

Memur:

— Veremem, dedi, çünkü düdük

kayboldu ve nizannameye göre ondan başka bir şeyle kalkma işareti verilemez.

— Düdüğü bulamaz mısın?

— Bu karanlıkta nasıl bulayım.

— Işıklar niye söndü?

— Bu köyde elektrik yok?

— Petrol lâmbası da mı yok?

— Aksi gibi bugün petrolümüz bitmiş. Yarın getirecekler.

— Peki, bu defaya mâhsus olmak üzere düdüksüz, ağzıyla işaret versen ne olur?

— Nizannameye karşı gelmiş olurum.

Bunun üzerine Vladimir cebinden kutusunu çıkardı ve kibritleri birer birer çıkararak yerlerde düdük aramağa koyuldu. Ne yazık ki düdük bulunmazdan önce kibritler tükendi ve Vladimir'in, ezberleme bir kompartimana girip, makinist ve istasyon memuru gibi sabah beklemekten başka çaresi kalmadı.

Asabı bozulmuş olduğu için sabaha kadar gözünü kırpmadı. Memurun düdük sesi, ortalığın iyice aydınlanmış olduğunu bilene bilmeye ilân ederken, Vladimir nasıl olup da bazı trenlerde ucuza seyahat edilebildiğini ve memurların hangi sebepten, üçüncü mevki yolcularının birincide seyahat edip etmediğini kontrolü akıllarından geçirmediklerini anlamış bulunuyordu.

Sayfiye şehirlerinden birinde oturan arkadaşının davetini alırmaz Vladimir Blagaparin ilk işi tren tarifelerini gözden geçirmek oldu. 812 numaralı tren vakti bütün istasyonlarda duruyordu, ama tarifinin altına konmuş notta, her tarafa uğrayan bu gibi postalar için daha mutedil bir tarife kullanıldığını da anlatıyordu. Vladimir tercihini derhal yapıverdi ve 812 numaralı katar için bir üçüncü mevki bileti aldı, arkadaşına ona gönderdiği davet mektubunda, kendisini av mevsimi dolayısıyla çağıracağını da ilâve etmişti. Onun için Vladimir yanına sadık köpeğini de aldı ve gara öyle yollandı.

Birinci mevki vagonlardan birinden içeri girdi, (Buna artık yanlışlıkla oldu diyelim.) ve köpeğini kanapenin altına yatırdıktan sonra kendi de boylu boyunca uzandı. Maksadı şöyle bir kestirmekti. Nasıl olsa gideceği yer epey uzaktı ve oraya varmadan evvel birçok defalar uyanacaktı.

Derin bir uykuya daldı. Öyle ki, saatler sonra kendine geldiği zaman hava çoktan kararmış bulunuyordu. Tren bir istasyonda durmuştu. Ama Vladimir'in bütün dikkatiyle bakıp bir tabellâ aramasına rağmen istasyonun adı, zifiri karanlık yüzünden bir sır olarak kalmakta devam etti.

On dakika geçtiği halde tren kalkmayınca Vladimir köpeğine uslu durmasını, tembîh edip aşağı indi ve ilk rastladığı kimseye:

ATES SİPAHİ

Yazan: Rebia Sakir

Tarihi Roman: 6

Genç adam ayağa kalkarak geniş bir nefes aldı:

— Oldu... Yollar bize gönül verdi... Bahtımız açık ola... Osman oğulları bir düşman daha kazandı... İnsan iken uğru kılığına döndük... Dağlar gezip kursağımızı soygunculuktan çıkaracağız... Ne yapalım? Kaderde bu varmış!...

Genç Süleyman bunları söylerken şalvarının cebinden kırmızı bir kese çıkardı:

— Haydi baba! İşte sana para... Yavuz bir at, sağlam bir kılıç, dayanıklı bir hançer tedarik et de yola çıkalım...

Hasan Baba düşünceliydi... Gözleri dalıp dalıp gidiyordu. Elini usulca keseye uzattı, kapağı doğru ağır ağır yürüdü ve eşikte durdu... Başını yavaş yavaş genç Süleymana çevirince donuk yağ kandilli ışıklarında yanaklarından yere damlayan birkaç gözyaşı görüldü.

Zayıf ve bitkin sesiyle mırıldandı:

— Oğul, söylemiyeyim dedim ama, yüreğimde kalacak, ölürsem, dilimde düğüm olacaktı...

Yutkundu, elinin yumruğıle gözünün birini sildi:

— Gülbeşkeri hiç sormadın!...

Genç adam hızla birkaç adım attı ve heyecanla sordu:

— Ne? Ne oldu? Gülbeşkere ne oldu?

Hasan Babanın sesi, hıçkırıyordu:

— Valde Sultan, cellâda vermiş... Sarayburnundan denize salmışlar!

Süleyman, bu hiç beklemediği korkunç hâdisenin dehşetile sapsarı kesilmişti. Başı dönüyordu. Gözleri yavaş yavaş büyüyor, içi kan çanağına dönüyordu... Parmaklarının bütün kuvvitiyle Hasan Babanın yakasından tuttu ve ihtiyarı hırsıyla sarstı:

— Skyle, bu dediğin doğru mu? Kösem Sultan bunu yaptı mı? Gülbeşkeri boğdurdu mu?... öldürdü mü?... Yoksa yalan mı söylüyorsun? Yalan?... Gülbeşkeri kimse öldüremez. Yalan, yalan!... yalan!... Eğer bütün bunlar doğru ise, doğru ise... Muradın tahtı başına geçmelidir... Kösem Valde denilen o âşifte, o iblis, o gâvur dönmesi karı artık yaşamamalıdır. Söyle, Gülbeşkeri öldürdüler mi?... Boğdular mı? Denize mi attılar?... Söylesene be bunak!...

İhtiyar adam, aynı sakın ve bitkin hareketiyle, yakasını genç Süleymanın elinden kurtardı... Kuşağından bir kâğıt çıkardı ve uzattı:

— Oku, dedi... Yürüdü... Merdivenleri ağır ağır inerek sokak kapısını açtı.

Genç adam donup kalmıştı. Gülbeşkerin ölümünü bir türlü kabul edemiyordu. Buna imkân yoktu... Allah, o özenerek bütün güzelliklerini vücuduna, yüzüne, gözlerine verdiği o harikulâde mahlûku böyle insafsızca geri alamazdı. Gülbeşker ölemezdi. Öldürülemezdi.

Birdenbire onun sülün vücudunun, upuzun ve cansız toprağa uzandığını, kollarının hareketsiz ve âciz bükülüp, uzandığını gözü önüne getirdi ve bu korkunç sahneyi düşünmemek için elindeki kâğıdı hızla açtı. Donuk kandilin

önüne gelerek buruşuk mektubu okudu:

"Baba,

"Artık Allaha kavuşmak derdile kavuluyorum... Süleyman saraydan kaybolur olmaz, Valde Sultanı ateşler kapladı... O gün sabahın akşamı kadar hiddetle, hırsıyla sarayda gezip dolaş... Bostancılarından birini, Enderondan birkaçını boğdurdu... Haremde 20 cariye, pazara çıkarttı. Nihayet beni görünce tanıdı... Yüzüme dikkatle baktı:

— Sen o âşifte değil miydin? Süleymanın yavuklusu değil misin? diye sordu. Ben inkâr ettim... Uzun uzun bana bir şeyler sordu... Rıpsine ters cevaplar verdim... Ciderken:

— İnanmadım... Süleymanın cariyesi sen isen vay haline?... Hele bir bostancı başıya soralım... dedi... Defolup gitti.

Artık ölümü bekliyorum... Belki bir saat, belki de bugünden sonra Valde

Süleyman, buruşuk mektubu açıp okudu.

Sultan beni boğdurup denize salacaktır. Süleymanı görürsen selâm et... Gönünü hoş tutsun... İlle ben gibi zavallı bir cariyeyi arasına hatırlayversin. Baki ellerinden...."

★

Gecenin karanlığında sokak kapısından çıkan uzun bir gölge, tokmağa bağlı atını oksıyarak ikinci gölgeye seslendi:

— Hasan Baba... Helâl et... Sağ kal... Bir gün gelersen, bizi hatırlamayı unutma... Ne yapalım? Kader bu imiş... Haydi ver elini öpeyim... Yok, yok ağlama... Gülbeşkerin kanını Osman oğullarına bırakmam... Haydi eyvallah...

Yolun açık olsun oğul... Tanrı bahtına ak etsin!...

Ve uzun boylu gölge atına atlayarak iki mahmuz vuruşta sokağı hızla geçti, köseyi kıvrıdı ve dik yokuşu tirmanarak kayboldu.

— 5 —

Osmanlı Saltanatı

Dağlar delisi Süleyman bu otuz beş Sipahi ile Anadolu'ya gıkınca yavaş yavaş büyüdü... Mevacibsiz, ulûfesiz kalmış başı bos, serseri-yane dolaşan Sipahiler, Süleyman gibi kuvvetli bir başbuğun etrafına

toplanmağa başlamıştı. Genç Osmanın katlinden sonra Anadolu'ya kaçan birçok Sipahiler de bu gürüha katılmış, bir ordu halinde her gün büyüyüp gidiyorlardı...

Payitahtta idare, Valde Kösem Sultan ile Kemankes Ali Paşa, Hafız ve Husrev Paşa ile bir sürü saray ukalâsının elinde idi. Hiç yoktan Kemankes Ali Paşa Mısır'dan gelen Pîr Mehmet Paşayı katlettiyor, para ile payeler satıyordu...

Bağdattan Bursaya kadar uzanan koca Anadolu inim inim inliyordu.

Bütün bunlar İstanbul'da bir sinek faciası! Kadar tesirsiz kalıyordu. Asi, zorba, tembel, miskin yenigeri ve sipahiler bir türlü İran üzerine gitmek istemiyorlar, her yeni icraatta «Kazan kaldırıp»

ziyor, halk içine girmeye çalışıyordu. Bağdat muhasarası senelerden beri uzuyordu. Serhadlerde memleket ve toprak aşkına! Çalısan Sipahiler ufak bahanelerle işyan ediyorlar, parga parga İstanbul'a kaçıp harp korkusundan kurtulmayı düşünüyorlardı.

İşte bu karışık hengâmede Abazeler, Rum Mehmetler gibi dağlar Delisi Süleyman da Anadolu içinde koca bir saltanat kurmuş, başsız ve emirsiz at oynatıp duruyordu.

— 6 —

Davranma Bre İt Sürüsü!

Tan yeri yavaş yavaş ağarıyordu. Karşı dağlardan ovaya inen hafif bir sis tabakası bayırlarda, ta ağaçlıklara, ırmak boyuna kadar uzanıyordu. On atlı, ufak tah-ta köprüyü geçtikten sonra hafif bir yokuş inmeğe başlamışlardı. Tunc yüzü ve ırıl kılâhları ile sabahın karanlığında böyle sessizce, konuşmadan at kosturan bu süvariler kimdi? Bu ortalarına aldıkları hasır örtülü, gift atlı arabada ne vardı? Nereye gidiyorlardı? Niçin hiç konuşmadan, dimdik ve sakın yol alıyorlardı?...

En önde beyaz atında heybelle salınan atlı, dizginlerini sıkarak geriye döndü ve arabanın yanına yaklaştı. Belinden kılıcını sıyrarak uciyle arabanın tahtasına vurdu:

— Bir emriniz var mı?...

— ...

— Su ister misiniz?...

— ...

— Yorulduysanız mola verelim?...

Bütün bu mükâlemelere karşı arabanın içinden ses sada çıkmamıştı... Ne perde açılmış ve ne de cevap verilmisti. Genç atlı asabiyetini saklıyamayan bir hareketle atını büsbütün yaklaştırdı... Perdeyi eliyle açarak içeri baktı...

Ah, bu kadının gözlerini hiç unutmuyacaktı... Bu kadının gözleri ne haşmetli ve dişi gözlerdi! Bu kadının yüzü, ağzı, burnu, kaşları ve genesi bir anda en korkunç delilikleri, en başarılmaz işleri yaptırabiliyordu... Genç kadın hiddetle kaşlarını çatmıştı. Sesinin bütün sertliğiyle:

— Hâlâ benimle uğraşmaktan vaz geçmeyecek misin deli Süleyman?.. Hâlâ sırtlaşıyor musun? Beni rahat bırak, artık elinde bir paçavra olacağımı bildiğim için bari yolumda da bana eziyet verme. Kapat perdeyi!...

Genç adam hiç beklenilmeyen ümit edilmeyen bir zamanda birdenbire hayvanın üstünde söyle gevirdi, bir solukta arabanın içine atlayarak, dizginleri tahta çubuğa bağladı ve genç kadının karşısına geçip oturdu:

— Demek sana çok sıkıntı veriyorum öyle mi?... Demek hâlâ İstanbul'a gittiğine inanmıyorsun? Demek seni büsbütün başka, büsbütün ayrı yerlere, benim tabiatından ümit ettiğin hayvan tabiatının gizliliklerine sürüklendiğini vehmediyorsun?...

Kadın başının sert bir hareketiyle:

— Evet! diye homurdandı.

— İyi, dedi genç Sipahi. İyi. Öyle bil, öyle zannet, öyle kur iyi!.. Fakat biliyor musun ki artık senden nefret etmeğe başladım... Biliyor musun ki, sen benim gözümde soysuz bir hayvandan farksızsın... Eğer sana tenezzül edecek bir adam olursa, o da benim at usaklarımdan biridir zannederim. Çünkü sen inadinın şah damarile insana tiksinti veren bir mahlûksun...

(Arkası var)

NAT PINKERTON

DENİZE
BİRİ DÜŞ-
TÜ.

BİZİ GÖR-
DÜLER. DENİ-
ZE CAN KUR-
TARAN ATTI-
LAR..

DURMA
YÜZ.

CAN KURTARAN
ATTIM.. O AKSI
İSTİKAMETE
YÜZÜYOR.

ÖYLEYSE
KISKAĞ TIR.
KAÇMAĞA
GALIŞIYOR..

GABUK..
O ADAMI
YAKALA-
YIN..

KOMİSER
İLE SİYOR
PINKERTON SE-
VİNECEK.
LER.

BUYRUN KISKA
CİNİZİ SİYOR
PINKERTON

MAALESEF KISKAĞ
BU DEĞİLDİR. ARADIĞI.
MİZ GEMİDE OLSA
GEREK..

©1930, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

GÖCÜKTAN
HABER YOK.. HER
HALDE YAKALAN-
DILAR.. VAA VAA
VAA.. NE YAZIK..
DEFİNEYİ PAYLA-
SACAK ADAMI
KALMADI.

HER TARAFI ARADIK.. KIS-
KAĞ GEMİDEYSE KENDİNİ
ÇOK İYİ GİZLEMİŞ DE-
MEK-
TIR.

FRİSKO DE
NİLEN O
GÖCÜKLA
GÖRÜŞMEK
İSTİYORDUM

NAPOLİ 3 KİLO

©1930, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

HAKKINIZ VARMIŞ SİN-
YOR.. DENİZE İKİ KİŞİ
ATLAMIŞ.. DEMEK Kİ
KISKAĞ YA YÜZÜP
KURTULDU, YAHUT
BOĞULDU.

BOĞULMA-
MIŞTIR O..
ALKATRAZ
ZİNDANINDAN
TEK YÜZE-
REK KUR-
TULAN
ODUR

FRİSKOYU SORGUYA
GEKMEK İÇİN
SAHİLE ÇIKA-
RIYORUZ

BENİM DE ONA
SORACAKLARIMI
VAR. JEZÜVYA RİH
TİMA YANASIN.
ÇA BULUŞURUZ

MARCI BENİMLE ALAY
EDİYORDU. HAKLIY-
MIŞIM DEĞİL Mİ
KORKMAYIŞTAM?

EYET CANIM
BENİM İÇİN!
HÂLÂ RAHAT
DEĞİL.. BAKAN-
LATAYIM..

©1930, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

ARKASI VAR

BALO DÖNÜŞÜ

Yazan: Myrtle Williams

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

Hastalığın Sebebi

Yazan: Lucien Vieville
Çeviren: S. Bilbaşar

Küçüklüğünden beri doktorluğa ve bilhassa ruhiyatçılığa heves etmiş olan Jean, Tıp Fakültesi'nin zihin hastalıkları şubesinde mezun olduğu gün, ancak muayyen bir gayeye varmak için sonsuz gayretler sarfedip de neticede maksadına ulaşan insanların duyabileceği bir iç rahatlığı hissetti. Artık ilim ve irfan müesseselerinin ona göstereceği şey pek kalmamıştı. Bundan sonrası kendi zekasına ve bir an evvel tecrübe sahibi olma kabiliyetine bağlıydı. Ancak bu takdirde parlar ve ismi meşhur ruhiyatçıların arasında sayılmağa başladı.

Jean'ı ilk olarak bir akıl hastahanesine asistan olarak verdiler.

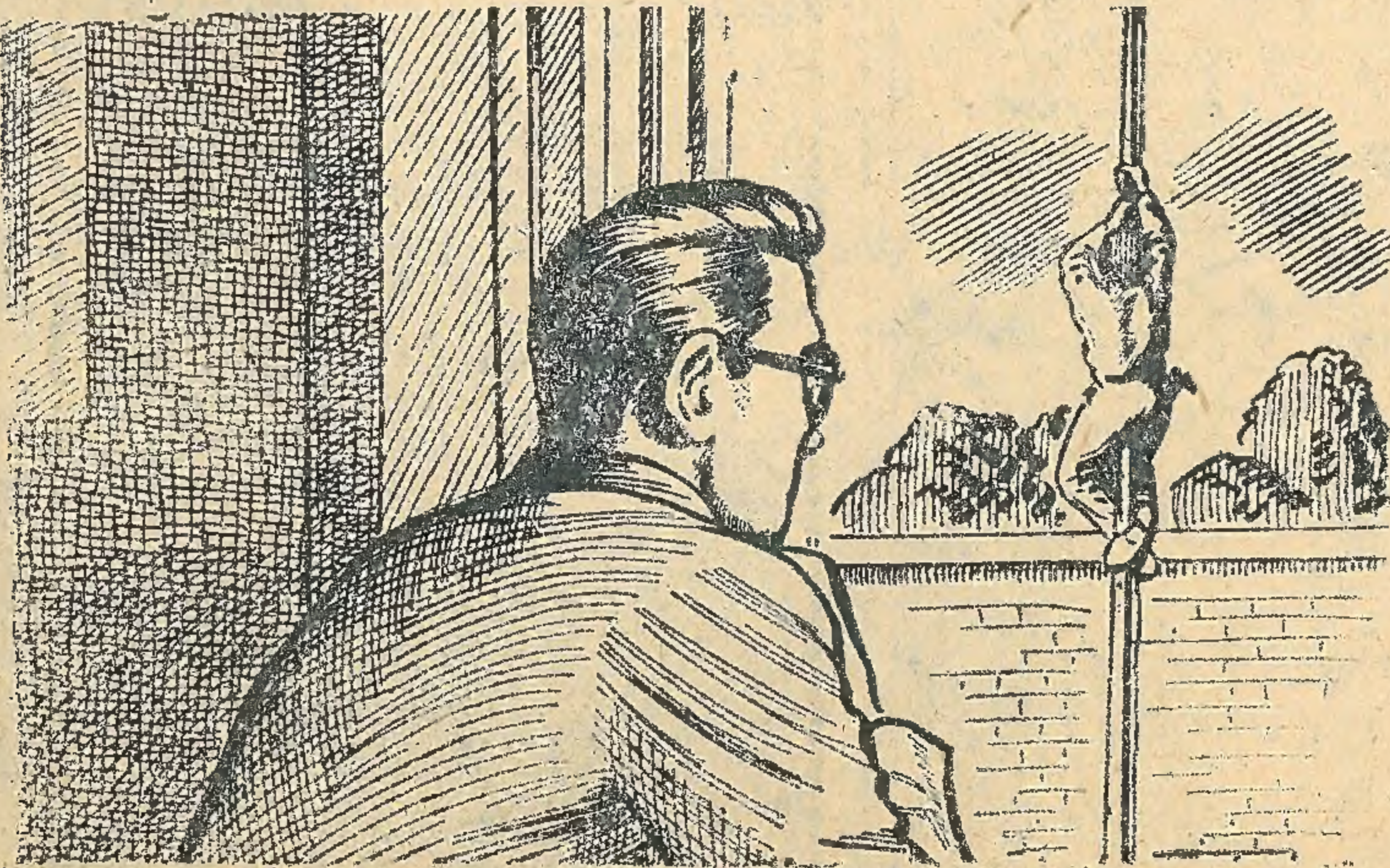
Mesleğine doğrudan doğruya böyle çetin bir işle başlamayı bizzat kendisi arzu etmişti.

Hastahane de sade kendisine verilen işleri yapmakla kalmıyor, her hastanın hususî durumuyla ayrı ayrı alakadar oluyor ve üzerine vazife olmanın işlerinde dahi muvaffakiyet göstererek dikkati üzerine çekmek istiyordu.

Bir gün öğle teftişini henüz bitirmiş ve odasına dönmüştü. Sırtındaki beyaz gömleği çıkarmadan pencereye dayandı ve avluyu seyre daldı. Avluda deliler ekseriya, seyre şayan şeyler yaparlardı.

Ama o gün öyle bir vaziyet mevzu bahis değildi; çünkü avlu tam mânâsıyla boştu. Asistan Jean dalgın dalgın ileriye ait hayaller kurmakla meşgulken birden, avlu-

(Arkası 14. sayfada)

Lissie 15 senelik ömründe ilk defa olarak baloya gidiyordu. Heyecanını tasavvur edebilirsiniz. Ona, bu mühim hâdisenin şerefine gayet güzel, bol bir tül tuvalet yapmıştı. O gece onu kendi elimle hazırladım. Doğrusu tuvalet ona çok yakışmıştı. Yalnız aynanın önünde sağa sola bükülerek kendini seyrederken yüzünde bir memnuniyetsizlik vardı. Nihayet güzel, taze yüzü hafifçe pembeleşerek:

— "Anne," diye mırıldandı, "göğüm bu kadar düz olmasa ne iyi olurdu!"

Onun üzüntülü yüzüne tahammül edemedim. Hemen biraz pamuk alarak güldüm ve:

— "Onun da çaresi var, a canım," dedim.

Biraz sonra kendi kendinden Lissie de memnundu. Tam o sırada Tom onu almağa gelmişti. Son olarak boynuna annemden kalan inci kolyemi taktım ve:

— "İyi eğlen, canım," diyerek uğurladım.

Gece yarısı, anahtarın kapıya sokulmasıyla uyandım. Lissie balodan dönmüştü. Kulak verdim. Tom:

— "İnşallah yakında yine gezmeğe gideriz, Lissie," diyordu.

Lissie, "Bakalım, şu ara ders-

lerim çok sıkışık," diye cevap verdi. Sesinde küskün ve kızgın bir eda vardı.

Ne olduğunu anlamak için dışarıya çıktım. Lissie hemen kucığına atıldı ve yüzünü göğsüme gömerek hıçkırı hıçkırı ağlamağa başladı:

— "Pis çocuk! Onunla bir daha konuşmıyacağım! Yüzüne bile bakmıyacağım! Anne, biliyor musun ne dedi bana? 'Lissie, bu gece çok hoşsun! Nasıl, bunlar sahici mi?' diye sordu!"

Kızcağızımı avutmak için ben de öfkelenmiş göründüm ve, "Vay akılsız çocuk!" dedim. "Sahici oldukları belli değil mi? Dedemin dedesi bu incileri Hindistandan getirmiş!"

Lissie ansızın geriledi. Gözleri dehşete benzer bir hisle büyümtü. Sonra şakrak bir kahkaha attı:

— "Anne! Ben onu incilerden değil de... şey... başka şeyden bahsediyor zannettim! Incileri unutmuştum bile!"

Ertesi sabah kızım erkenden Tom'a telefon ediyordu:

— "Beni bir daha ne zaman gezmeğe götüreceksin, Tom?" diye sorduğunu duydum.

Yazan: Raoul de Clara

Çeviren: Vahit Orgun

Dalgın adamlardan nefret ediyordum. Yaptıkları gaflar, artık beni eskisi kadar güldürmüyor; bilakis böylelerinden bahsedildiğini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Geçen hafta başıma gelenleri öğrendikten sonra, bu şekilde düşünmekte her halde beni haklı bulacaksınız.

Bütün kıs, Eva'yı büyük bir sabır ve sebatla takip etmiştim. Sinema ve tiyatrolarda yanına oturarak aşıkâne cümleler fısıldamış, parklarda ve gezinti mahallerinde bir gölge gibi peşini bırakmamıştım. Nihayet ilkbaharın başında kendisini biraz yumuşatıp bir randevu koparabildim.

İlk defa, bir parkta buluştuk ve kuğu kuşlarından, havanın güzelliğinden, otların yeşilliğinden, çiçek sevgisinden bahsettik. İkinci sefer, şehrin kenar semtlerindeki bir kır kahvesinde buluştuk. Bu sefer aramızdaki samimiyet biraz daha ilerlemişti. Kendimizden bahsettik. Ve böylece evli olduğumu; kocasının çok dalgın bir iş adamı olduğunu öğrendim.

Kocasının dalgınlığı hoşuma gitmişti. Eva kocasının dalgınlığına ait bazı vak'alar anlattı. Ben de bildiğim dalgınlık hikâyelerinden birkaç tanesini kendisine söyledim. Gültük.

Artık aramızdaki samimiyet son haddini bulmuştu. Birkaç gün sonra, devamlı ısrarlarım ve kocasının da seyahat hazırlığına başlaması üzerine, Eva, kocasının Şimali İtalyaya hareket edeceği günün akşamı yemeği birlikte yememizi kabul etti. Yemekten sonra bir gazinoya gidip dansedecektik. Ondan sonra da geceyi kollarının arasında geçirmeğe razı olacağına kani idim.

Yemeği "Cristallo"da yiyecektik. Burası, kibar müşterileri ve nefis yemekleriyle meşhur bir yerd. Üstelik salonun dip tarafında bulunan localar insanı yabancıların nazarından da masun bulduruyordu.

Başlangıçta her şey yolunda gitti. Eva, siyah lâme tuvaleti, kürk kapı ile her zamankinden daha cazip ve işvekdardı.

Yemeğin ortasında, Eva'nın kahkahaları birden bire kesildi. Rengi bir an içinde sararıp soldu. Gözlerini "Cristallo"nun giriş kapısına dikmişti:

— Kocam; diye fısıldadı.

İri yarı bir adamdı. Pardesüsünü benimkinin yanına astıktan sonra, salonun ortasındaki bir masaya gidip oturdu.

Allahtan bizi görmemişti. Neşemiz kırılmış gecemiz zehir olmuştu. O gitmeden yerimizden de kıpırdamamız imkânsızdı. Eva'nın kocası, ısmarladığı yemeği yedikten sonra, yerinden kalktı ve pardesüsünü giydi. Her hareketini gözlerimle takip ettiğimden, pardesüye elini atınca, yerimden fırlayarak:

— Hey, efendi, dalgınlıkla benim pardesümü giyiyorsunuz; diye bağıracaktım. Fakat, Eva koluma yapışarak:

— Aman sevgilim ne yapıyorsun? Beni görebilir; deyince kendime geldim ve sesimi çıkarmadım.

Eva'nın kocası, gittikten sonra, biz de kalktık. "Cristallo"nun şef garsonuna pardesümü bir başkasının dalgınlıkla aldığı, ertesi gün getirmesi muhtemel olduğunu bildirdikten sonra çıktık. Dışarıda, o gün bankadan çıktığımız ve bir zarf içinde bulunan beş bin liranın Eva'nın kocasının giydiği pardesünün cebinde olduğunu hatırlayınca canım fena halde sıkıldı.

Benim yüzümden büyük bir tehlike atlatmış olan Eva'ya bu vaziyeti bildirip büsbütün üzemedim. Ertesi sabah telefon edip vaziyetini bildirmesini tenbih ederek hemen kendisini bir taksiye bindirdim ve gönderdim.

Ertesi gün Eva telefon etti. Ortada korkacak bir şey yokmuş. Kocasını mahut dalgınlığı, yüzünden treni kaçırması ve bir tesadüf eseri olarak "Cristallo"ya gelip yemek yemiş. Başkasının pardesüsünü giydiğini de eve gelince farketmiş...

Hemen "Cristallo"ya giderek iade edilen pardesümü aldım ve heyecanla ceplerini karıştırdım. Fakat beyhude... Paranın yerinde yeller esiyordu.

GİZLİ VAZİFE !..

İKİ KAHRAMAN KADIN
SİLAH VE BİR SAAT
ALDILAR VE YERAL-
TI YOLUNA DAL-
DILAR..

BİLA ZA-
YIF DÜŞEN
İNDİANA'YA
DESTEK OLU-
YORDU.

ASL BANA
ÇEKİNME..

UZUN VE YORUCU BİR YOL-
CULUKTAN SONRA ORMA-
NIN KENARINA YARDILAR.

İNDİANA SENİN TAKA-
TİN KALMADI. YAP-
CAĞIMIZ İŞİ TARİF
ET.. BEN GİDİP
YAPARIM. HAYIR
BEN YÜ-
RÜRÜM.

BİRAZ DAMA YÜRÜYÜNCE BİR ATEŞ GÖRDÜ.
İYİ.. YOLUNUZU
SAĞLAMASIZ
İSTE MAY-
DUTLARIN
KAMP..

ZAVALLI İNDİANA ARTIK
BİR ADIM A TACAK HALDE
DEĞİLDİ. BİLA.. SİLAH-
AL.. SONRA GELİR BENİ
BULURSUZ
TANRI
YARDIM-
CI OL-
SUN

BİLA İNDİANA'YI MARFUZ
BİR YERE GİZLEDİ.
FRANSUA.. SENİ KUR-
TARCAĞIM. AZ KALDI

KAMPA YÜZ METRE KALA
DURDU.

İSTE ROZİN İLE
FRANSUA ŞURADA-
LAR..

PEREA ADAMLARIYLA KO-
NUYOR.. İNŞALLAH
KALKIP GİTMEZLER.

MAKSAT PARA KAZANMAK.. DİKKATSİZLİK
EDERSENİZ POST ELDEN GİDER
NÖBETİNİZDE GÖZÜNÜZÜ DÖRT
AĞIN. GİFTLİKTEN KİMSE DIŞARI
ÇIKMASIN..

GOŞOLAR YATTI UYUDU. İKİ NÖBETÇİ KONUŞ-
MAYA BAŞLADILAR.

YILAN HİKÂVESİNE
DÖNDÜ.

EYET.. BEN
ENCAMINI
BEĞENMİ
YORUM.

SÖZÜNÜ BİTİREMEDİ. ÇALILARIN ARKASINDA BİR
RİPIRDAMA DUYDULAR.

BİR HAYVAN
VAR..

ARKASI VAR

MANDRAKE

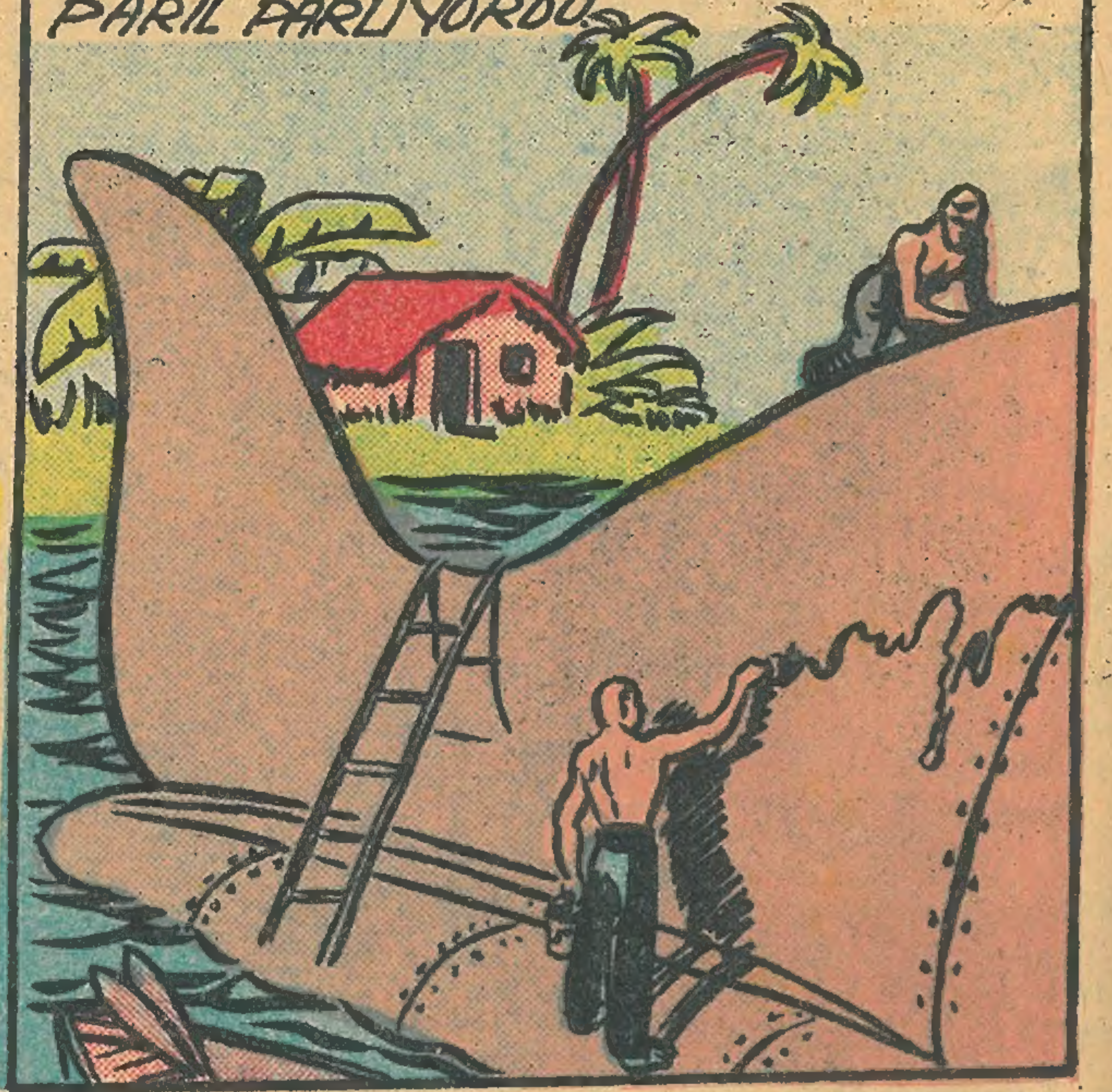
HAYALET BALINA

KORSAN HİKAYESİNE
DEVAM EDİYOR.
MADENDEN BALINA
ŞEKLİNDE BİR KALIP
YAPTIK. BUNU DENİZALTI
TİMİZİN ÜZERİNE GE-
ÇİRDİK. BÖYLECE GE-
Mİ TANINMAZ HALE
GELDİ.

DEMİK BİR EFSANE
YARATMAK NİYETİNDEYDİNİZ?

EYET..

BALINAYI BÜSBÜTÜN HAYALETE
BENZETMEK İÇİN TOSFORLU
BOYA KULLANDIK. GÜNDÜZ BİR
ŞEYE BENZEMİYOR GECE PARIL
PARIL PARLIYORDU.

SOYACAĞIMIZ GEMİLERİN ÖNCE PERVA.
NELERİNİ KIRARAK SAKATLIYOR, SONRA
BASIP SOYUYORDUK. GEMİDE-
KİLER YALNIZ IŞIK SAĞAN
BALINAYI GÖRÜYÖRLERDİ.

O İKİ YABANCININ İŞİNİ
BİTİRMEDİN Mİ? ELİNİ
ÇABUK TUT..

O DA KİM?

KAPTAN

AŞAĞIDAN BU SİLAH
SESİNİ DUYUNCA
İŞİNİ GÖRDÜN SA-
NIRLAR..

ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ?
BÜTÜN DENİZALTI
KORSAN DOLU..

MANDRAKE KORSANIN ESVAPLARINI GİYDİ
VE KAPAĞA GİRDİ.

ORAYA YALNIZ
BAŞINIZA GİDE-
MEZSİNİZ..

MECBURUM, ONU
BEN DÖNÜNCÜYE
KADAR MUHAFAZA
ET..

ARKASI
VAR

KARTALIN OĞLU

İKİ TAYYARECİ CİPLERİYLE UÇAK ALANINA GİDERKEN İNDRAYA RASTLA-
DILAR.

35/1

BABA SENİ BURAYA
BİZ GETİRDİK. NİYE-
TİMİZ İYİLİK YAPMAKTI.
OLMADI. GEL SENİ
MEMLEKETİNE GÖ-
TÜRELİM.

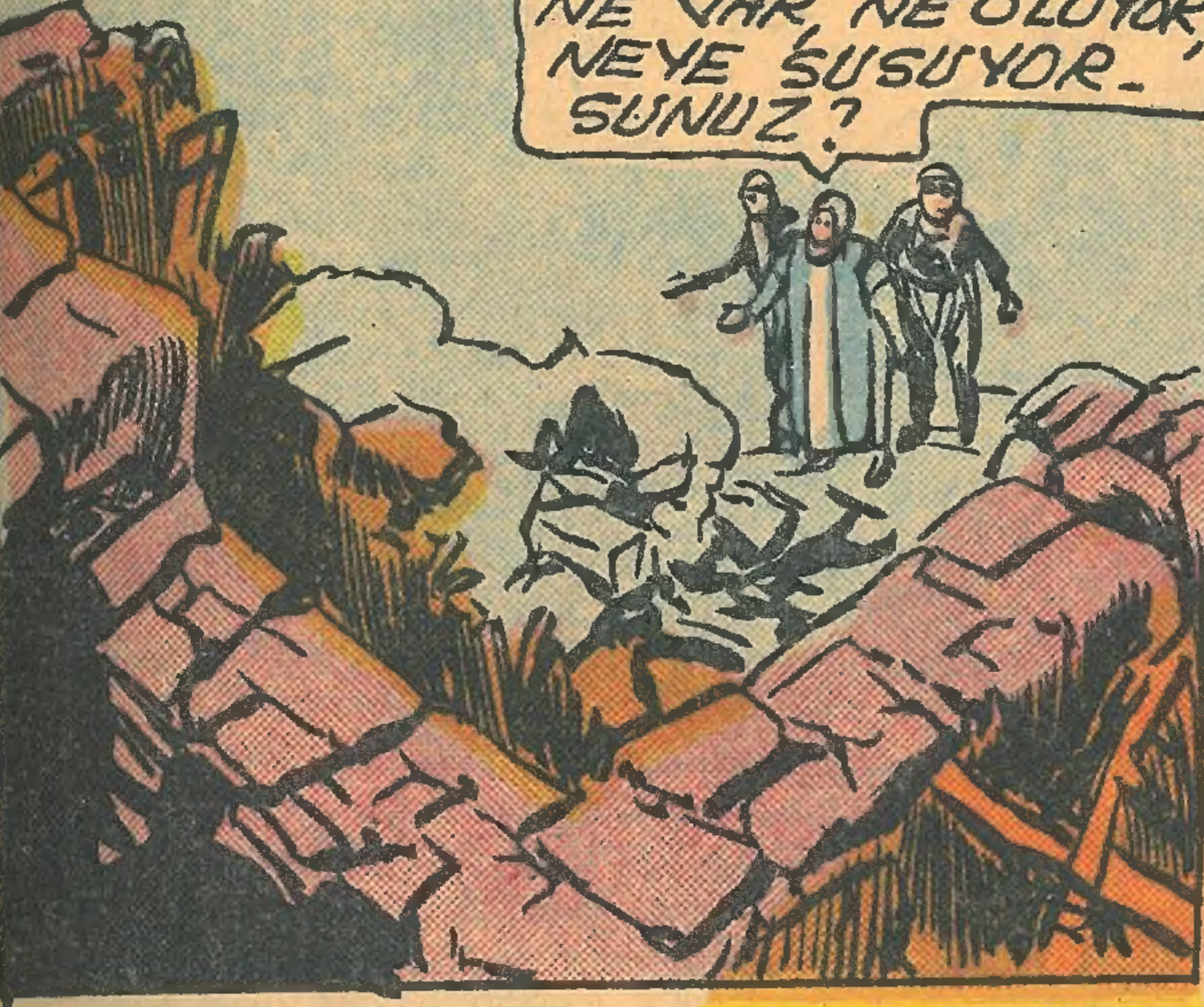

ERTESİ GÜN İHTİYAR İNDRA-
YI DA TAYYAREYE BİNDİRİP
YOLA ÇIKTILAR.

İKİ TAYYARECİ İNDRAYI ŞATONUN
YANINA GÖTÜRDÜLER.

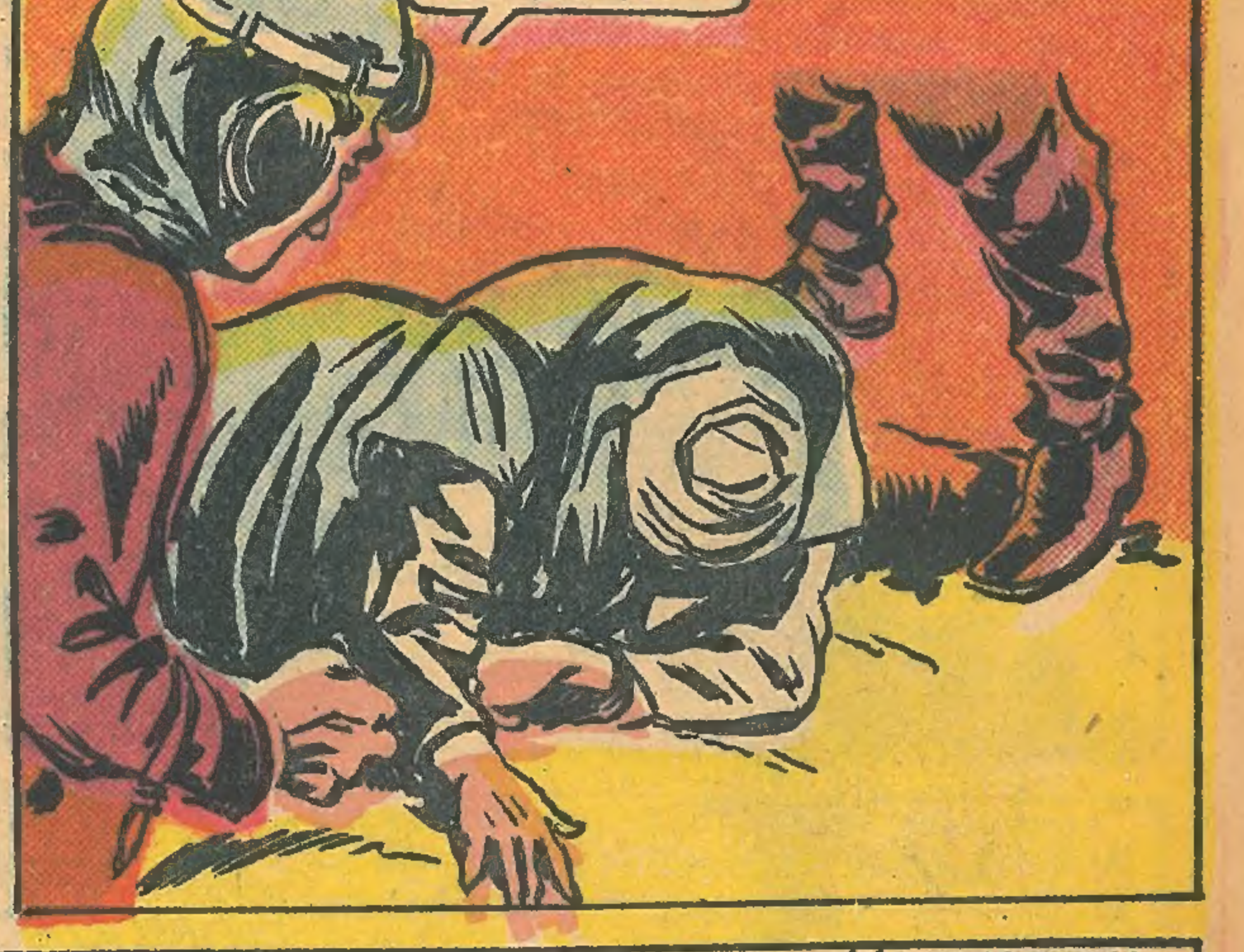
NE VAR, NE OLUYOR
NEYE ŞÜŞÜYÖR-
SUNUZ?

ŞATONUN YERİNDE YEL-
LER ESTİĞİNİ SÖYLE-
YİNCE İHTİYAR İNDRAY
DÜŞTÜ BAYILDI.

ONU BURADA YALNIZ BAŞINA BIR-
KAMAYIZ ALIP BİR ŞEHİRE GÖTÜ-
RELİM..

EN YAKIN
ŞEHİR AL-
GANIN BA-
BASININ
HÜKÜM SÜR-
DÜĞÜ JURAŞ
İDİ. BU ŞE-
HİRİ ELMAS
FELÂKET-
LERDEN
KURTAR-
MIŞTI.

İŞTE ŞU ŞE-
HİRE İNELİM..
YANINDA ŞAYIRI
VAR

TAYYAREYİ GÖREN YERLİLER KÖŞÜŞTÜ-
LAR.

BU İHTİYARCİK ÇOK HASTA..
EN YAKIN HASTAHANE NE-
REDE?

KÖR BİR
RACANIN
TAYYARE
İLE GE-
TİRİLMESİ
BÜTÜN
ŞEHİRDE
DUYULDU.
KRALIN
KULAGINA
GELDİ.

KÖR BİR RACA! GİDİP Zİ-
YARET EDELİM. VAZİFE-
MİZ BUNU İCAP ETTİRİR

182/1

KRAL RACANIN SON DAKİKALARINDA
YANINA YAKLAŞTI.

BEN SİZİN SESİ-
NİZİ TANI-
YORUM.

EVET SESİNİZ KULA.
GİMA HİÇ YABANCI GEL-
MİYOR... KİM.. KİM..
HAH BULDUM.. KARTAL
LİN OĞLUNUN SESİ-
NE BENZİYOR..

KİMDEN BAHSETMEK İSTİYOR.
EVLÂTLIĞIMDAN..
ÇOKTANDIR YÜZÜ-
MÜ YÜZÜNE SÜR-
MEDİM.

KARTAL ÖNÜ BANA GETİR
DİŞİ ZAMAN PEK KÜÇÜKTÜ.
HAYVAN BÖĞSÜNDEN YA-
RALIYDI.. ÇOCUĞUN KILINA
BİLE HATA GELMEMİŞTİ.

İN TIYAR İNDRA HİKÂYESİNİ
BURADA KESTİ. ÇÜNKÜ BU HİKÂYİYİ İŞİTEN
KRALİÇA DÜŞÜP BAYILMIŞTI.

NE ZAMAN.. NE
ZAMAN OLDU BU
SÖZLEDİKLERİNİZ?

ONALTİ SENE
EWEL BİR KİŞİ
GÜNÜ

BU SÖZLERİ İŞİTEN
KRAL İÇLER ACISI BİR FERYAT KOPARDI.

O..O.. BİZİM
OĞLUMUZ..

BABA..
BABA..

KRALİÇAYI
AYILTTI-
LAR. LADY
KÜRZONU
ÇAĞIRTTI-
LAR.
KRAL
HİKÂYE-
SİNİ AN-
LATMAĞA
BAŞLADI.

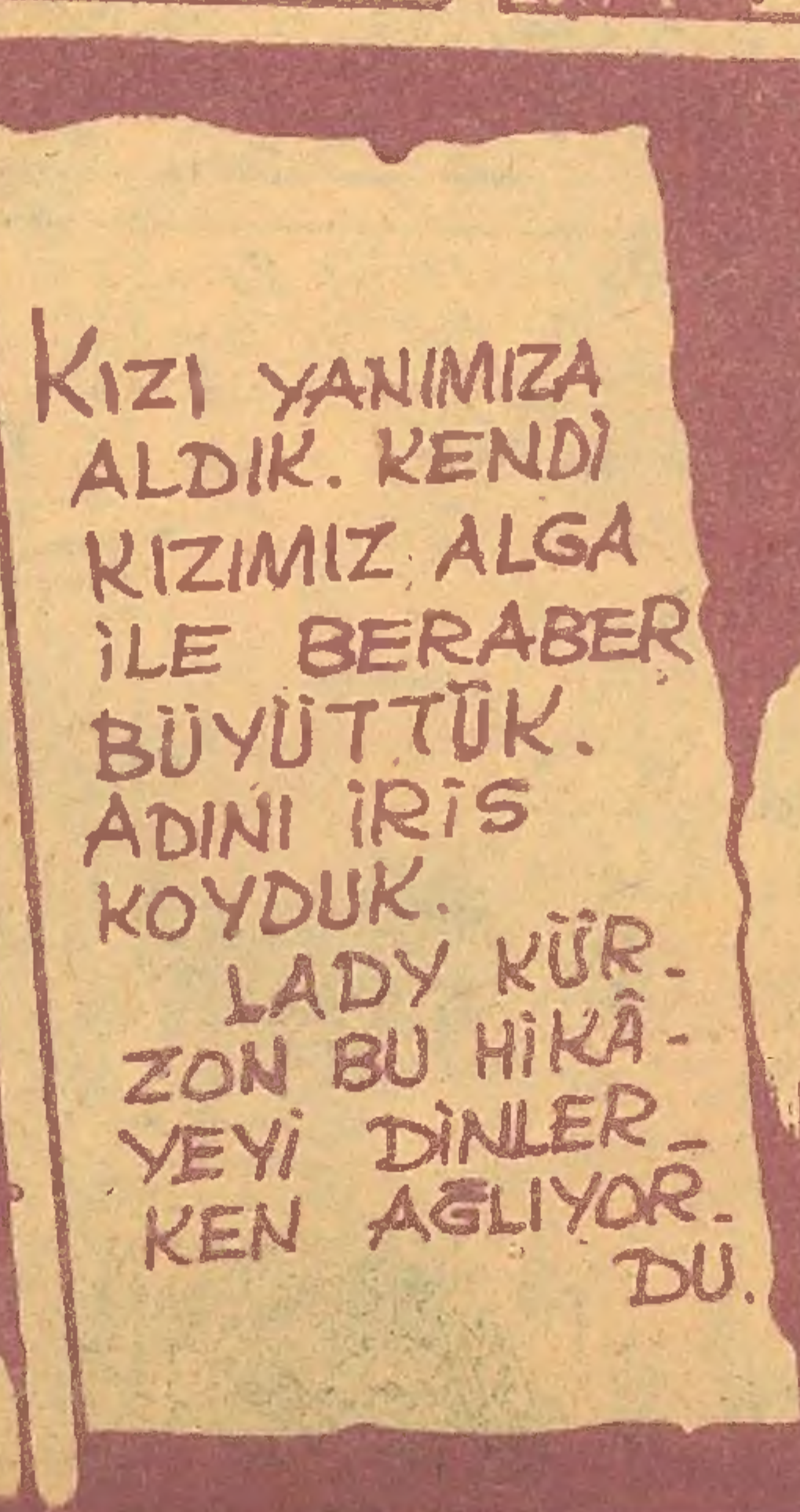
ONALTİ SENE EWELDİ.
ŞİMAL RÜZGARİ İNSANIN
İLİKLERİNİ DONDURU-
YORDU. BİR GÜN ŞEHİRİ
ÇAPULCULAR BASTI.

EVLERİMİZİ MAHSULLERİMİZİ YAKTILAR.
DOSTUMUZ LADY KÜRZONUN KOÇASINI ÖLDÜR-
DÜLER. ÇALDILAR ÇIPTILAR CEHENNEM
OLUP GİTTİLER.

ONLAR GİTTİKTEN SONRA
AVLUDA ANNESİNİ ARAYAN
UFAK BİR KIZ ÇOCUĞU
GÖRDÜK. ZAVALLI AĞLIYORDU.

KIZI YANIMIZA
ALDIK. KENDİ
KIZIMIZ ALGA
İLE BERABER
BÜYÜTTÜK.
ADINI İRİS
KOYDUK.
LADY KÜR-
ZON BU HİKÂ-
YİYİ DİNLER-
KEN AĞLIYOR-
DU.

ARADAN BİRKAÇ GÜN
GEÇTİ. ÇAPULCULAR YENİ-
DEN HÜCUM ETTİLER. BU
SEFER SARAYA KADAR GİRDİ-
LER. VE İKİ YAŞLARINDAKİ OĞ-
LUMU KAÇIRMAK İSTEDİLER.

ÇABUK SAKLAYIN
OĞLANI

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarı: Kemalettin Tuğcu

SAYI : 32

İren son derece zeki ve pek güzel okumuş bir kızdı. Harekelerin sebebini tek bir defada öğrenmişti. Bana dura dura ve düşünce düşünce Elham suresini okudu ve:

— Ne diyor Yusuf Bey, dedi.
— Bütün varlıkları yaratan, merhametlilerin merhametlisi Tanrıya şükürler olsun.
O okuyor ve ben onu Türkçe olarak anlatıyordum. Yüreğimdeki bir ateş gözlerimde yaşlar birikti. Sonra, bütün sureyi bitirdiğimiz zaman o tekrarlardı. Türkçesini bana derhal söyleyebiliyordu. Sustuğumu görünce yüzüme baktı:
— Siz, siz ağlıyorsunuz Yusuf Bey.

— Ağlıyorum Prens. Ulu Tanrı sizin gibi saf ve tertemiz bir kul için elbette af ve merhamet kapılarını açacak sizin kendi huzuruna tertemiz bir alın ve kendisine bağlı bir yürekle çıkmamız için gereken sebepleri yaratacaktır. İrenin yüzünde pençe pençe kan dalgaları doluyordu. Kara gözlerinin içinde garip bir hüznün ve dalgınlık vardı. Uzun uzun içini çekti. Bir saat kadar odamda ve başı örtülü kalmıştı.

Giderken ilk defa olarak geniş bahçede dolaştı. Yeşermiş otları çiğnemekten korkar gibi basarak boy boy dolaştı ve harem kapısından içeriye girdi.

O gün, Bartolomeye gittim. Kendisinden gayet kıymetli, ufak bir Kur'an istedim. Bana istediğimden daha iyisini buldu. Kendisine bir tek elmas verdim, Bartolome elması iyice tetkik etti ve (iki yüz elli duka eder) dedi.

Hesapladım. Bende o elmaslardan belki üç yüz tane vardı. Bunlar yetmiş beş bin duka tutacaktı. Bunların beş altı misli değerinde zümrütler, gayet kıymetli taşlar da vardı.

Konağa dönünce yukarıya çıktım. Prensesin kilisede olup olmadığını sordum. Olga bana garip bir şey söyledi:

— Prenses İren kilise odasına hiç girmiyor.
— Niçin?
— Bilmiyorum. Bazen kapıyı açıp içeriye bakıyor. Bana mumları tazeletiyor.
— Peki Prenses yemek yiyor mu?

— Bugün ilk defa yiyecek istedi, yedi.

— Bütün gün ne yapıyor?
— En fazla oturuyor, düşünüyor, uzanıyor. Bazen çok çok ağlıyor.

Sonra o bana sordu:
— Niçin bunları soruyorsun Yusuf Bey?

— Prensesin sıhhatiyle alâkadar olmalıyım mı?
— Evet ama ben korkuyorum.
— Neden korkuyorsun?
— Sen seveceksin ona.
— Böyle bir şey düşünmeğe hakkın yok. Prenses bunu duyarsa seni konaktan çıkartır. Bir manastıra yollar. Git kendisine haber ver, şehirde olup bitenleri anlatacağım. Sabahleyin bana emir-

ler vermişti.

— Şimdi haber vereceğim.
İren biraz sonra yine kızarmış gözleriyle geldi. Kendisine Kur'an uzattım. Bu fevkalâde güzel cildi tereddütle aldı. Tetkik etti.

— Yusufun size bir hediyesi, dedim.

— Yusuf gidiyor mu? diye gülmüsdü.

— Hayır, dedim.

— Bugün bir haber alabildiniz mi?

— Henüz korkulacak bir şey yok. Ahsap kule dünkü savaşta yakılmış. Bu Bizans için büyük bir muvaffakiyet sayılır. Fakat herkes

geçirecektir.

— Bu bir din savaşı mıdır?

— Hayır. Bu yeni kurulmuş bir devletin savaşıdır. Yaşamak ve büyümek için etrafı ile mücadele ediyor. Şarki Roma İmparatorluğu da böyle yapmıştı. Mezopotamya'ya, Mısır'a kadar saldırdı. Kafkaslara kadar dayandı. Birçok ihtiyar devletleri ve küçük beylikleri yıktı. Onun enkazı üzerine kuruldu. Şimdi bu toprak parçası üzerinde yeni bir imparatorluk büyüyor. O da genişliyecek, yayılacaktır.

— Avusturyalılar, Macarlar, Almanlar, Fransızlar, İtalyanlar ve

çok bedbin. Türklerin hiç belli etmeden böyle müthiş bir kuleyi çabucak yapmaları herkesi korkutuyor. Nöbetçiler bile bu kulenin yapılmasının farkında olmamışlar. Boyu surları aşan bu kule, üç kat-deri ile kaplı imiş. Üstünde duvarlara dayamak ve oradan geçmek için köprüleri varmış. Dün iki taraftan da pek çok ölen olmuş. Nihayet kuleyi yakmağa muvaffak olmuşlar.

İren büyük alâka ile dinliyordu:

— Savaşın neticesi hakkında fikriniz değişmedi mi?

— Hayır. Ben Mehmet Beyi çok iyi tanırım. Bizans mutlaka ele-

Bir saat kadar odamda ve başı örtülü kalmıştı.

diğer devletler Bizansa yardım etmeyecekler mi?

— Hayır. Önce böyle bir mütefik ordunun kurulacağı sanılmıştı. Fakat Mehmet Bey bunu da düşündü. Türk ordusunun iki ateş arasında kalma tehlikesi yoktur.

— Desenize Bizans mahvolacaktır.

— Hağların yaptığını Türkler yapmaz. Bundan emin olunuz. Şehrin yıkılıp yakılacağını hiç zannetmiyorum. Fakat halk esir edilecektir. Bu da İmparatorun hatasıdır.

— Zavallı daha başka türlü hareket edemezdi.

— Evet.

Gaffar gün görmüş, her türlü terbiyeyi öğrenmiş, zeki ve uysal bir adamdı. Anjele çok iyi bakıyordu. Kız bir iki gün içinde yeni hayatına intibak etmişti. Okadar sessiz ve hareketsizdi ki hasta olacağından korkuyordu. Fakat beni daima bekliyor ve kollarımın arasına aldıkça gülümsüyordu. Değişen hayatı onun üstünde öyle büyük bir şaşkınlık yapmıştı ki kardeşlerini ve anasını bana sormuyor, âdeta bu yaşayışına tabii buluyordu.

Yine o gündü. Akşama doğru atlı bir müfreze geldi. Başlarında bir zabıt vardı. Bunlar beni bir ata bindirdiler. Gideceğimiz yeri söylediler. Eğer kendilerinden İrene haber vermek için müsaade isteseydim, hemen tevkife kalkacaktı. Fakat benim itirazsız davranışım böyle bir ihtiyat hareketine lüzum göstermemişti.

Askeri harp meclisinin bulunduğu büyük binaya girdik. Buraya bir defa daha gelmiş ve oradan doğruca zindana sevk edilmişim.

Bu meclisin kararları pek kısa sürüyordu. Suçlunun üzerinde hafif bir şüphe de olsa onu derhal ortadan kaldırıyorlardı. Yüzlerce insanın bir anda öldüğü bir sırada bu kadar ehemmiyetli insanların uzun müddet toplantı halinde kalmaları, mümkün değildi.

Zırhlı askerlerin duvarlarını kapladıkları büyük taş salonda Demetriyosla Jan Jüstinyaniyi ve Kardinal İzidoru tanıdım.

Mahkeme kısa sürecek ve belki hemen idamına karar verilecekti. Bu defa kolay kolay kurtulamıyacağım. O zaman derhal kılıcımı çekerek oradaki namdar müdafilerden bir ikisini yere serecektim. Buna katiben karar verdikten sonra sükûnetle bekledim.

Benimle aynı zamanda Şövalye Don Karlos ve onun arkasından Ortes içeriye girmiş ve benden biraz açıkta yer almışlardı.

Jan Jüstinyani bir Cenovalı askeri. Bahar başında iki büyük kadirga ve beş yüz kadar askerle Bizansın imdadına gelmişti. İmparator bu kahramana hemen büyük vaitlerde bulunmuş, Limni adasının beyliğini vermiş ve kendisini en büyük bir rütbe olan Protostratörlüğe ulaştırmıştı. Bizansta İmparator'dan sonra en nüfuzlu ve sözü geçen adam o idi. Bizansın bu metin yapıli başkumandanının verdiği emir derhal yerine getirildi.

Hemşerisi sayılan Şövalye Don Karlos pek hiddetli bir haldeydi. Kendisine söz verildiği zaman:

— Karşınızda bulunan bu Türk bir casustur. Asıl adı Yusuf'tur. Halk kendisini birkaç defa kovalamış fakat ele geçirememiştir. Grandük Lukasın karısı olan halam Düşes Lukresin konağında kendisine rahladım. Bu casus benim adımı takınarak o asil ailenin nezdinde kendisine barınacak bir yer aramaktaydı. Kendisini tevkif etmek istedim, fakat elimden kaçmağa muvaffak oldu, dedi.

Bukadar bir sözün bir insanı hemen astırmağa yeteceğini biliyordum. Derhal bir söz söyleyerek kararı önlemeğiliğim lâzımdı.

İhtiyat kuvvetleri kumandanı ve işe nazırı olan Dimetriyosa baktım. Beni derhal tanımıştı. Söz söylemekleğim büyük bir suçtu. Fakat bir tek dudağın kıpırdaması bir daha geriye alınmayacak bir emrin çıkması demekti. Askeri bir cezayı göze alarak derhal baş eğdim.

(Arkası var)

BU GEMİ RAS LİON'UN KALYONU İDİ. ELİOS ONU TANIMIŞTI. ATMACA REİS TE ONU TANIMIŞTI. LÜZUM ÇOCUĞU AŞAĞIYA GÖTÜRÜN

YOK. ZATEN KEN. DİŞİ ORTADAN SIVIŞ MIŞ

HALBUKİ 'ELİOS KENDİLİĞİNDEN BA. TARYAYA İNMIŞ VE BİR TOPU ATEŞLEN. DİRMİŞTİ.

TOP SESİNE YUKARIDA HERKES HAYRET ETTİ.

EMRİM OLMADAN KİM ATEŞ ETTİ. YAKA LAYIN HAPSEDİN.

ŞİMDİ DERİSİ. Nİ TAVŞAN GİBİ YÜZERİM.

14

ATMACA REİS

AŞAĞI İNİNCE ÇOCUĞU YENİ BİR ATIŞA HAZIR. LANIRKEN GÖRDÜ.

DUR. YOKSA ŞİMDİ SENİ TO. PUN İÇİNE TİKA. RIM HA..

ÇOCUĞUN EVLADIMDAN ATTİĞİ MERMİ ÖTEKİ GE. MİDE KON. GİTANIN BÖL. MESİNE ÇARPTI

AYRI OLMAKTAN İSE KEŞKİ BANA İSABET EDİP ÖLDÜR. SEYDİ. AH ELİOS.. ELİOS..

GÜVERTEDE..

ATMACA REİS.. SENİN İÇİN BANA ŞÖVALYE RUHLU BİR ADAMDIR DENİSLERDİ. FAKAT HIÇ ÖYLE ÇIKMADIN.. SOR ŞUNLARA NE İSTİYORLAR ÖL.

DÜRSE. LER YE. RİMDEN Kİ. PİRDAMAM.

SÖYLEDİĞİMİ YAP. YOKSA SENİ BİR KÖ. PEK GİBİ GE. BERTİRİM..

NE İSTEDİĞİMİZİ SORUYORLAR. BİR FİLİKA MAYNA EDİN.. O GEMİ. YE BEN GİDECEĞİM. MELWİN İKİ GEMİCİYLE SEN DE GEL. BANDININ YARIM SAATE KADAR GELMEZSEK TOPLA O GEMİYİ BATIR.

NASIL NASIL? NE DE DİNİZ?

BU NE TE. LÂŞ MELWİN? NASIL OLSA İHTİ YARLADIN..

ÖYLE AMA İN. SAN YAŞLANDIK ÇA HAYATA BAĞ LILIĞI ARTIYOR DELİKANLI..

SIRTINA DÜŞENİN ELİOS OLDUĞUNU ANLAYINCA OĞLANI TUT.

FİLİKAYA İNERKEN ŞAKAYI MELWİN.. SON SAATİN ÇALIYOR.. BİR DUA OKU..

MELWİN CEVAP VER. MEYE FIRSAT BULAMA. DI.. YUKARIDAN SIRTINA ÖLDÜRÜ. BİRŞEY DÜŞTÜ.

YORLAR BENİ

TU KAPORTADAN İÇERİ ATTİ. NE VAHŞİ ŞEY BU OĞLAN..

BU SIRADA ÖTEKİ GEMİDEN KONTES ATMACA REİSİ GÖZET. LEMEKTEYDİ GEMİNE VEDA ET.

GÜZEL KAPTAN? ARTIK ONU GÖREMİ. YECERKİN..

BU ÇOCU. GÜN BİR SİRRI VAR AMA BİZ ÇÖZEME. DİK.

ARKASI VAR

Devlet Kuşu

Yazan: M. YAMAN

Ragıp, sol kaşının kuyruğundaki kapanmış yara izi olmasaydı Kenanı tanırmıyacaktı. Fakat tanıdığı zaman da eskisi gibi:

— Yırık, ne haber? Diye aşınalı edemedi.

Hiçbir yerde dikiş tutturamamış, ahçı yamaklığından kamarotluğa kadar yüze yakın işe burnunu sokmuş olan Kenan şimdi kılığı, kıyafeti yoluna koymuş, insan sınıfı arasına girmişti. Bunun için:

— Kenan yahu, dedi. Nerelerdesin be kardeşim.

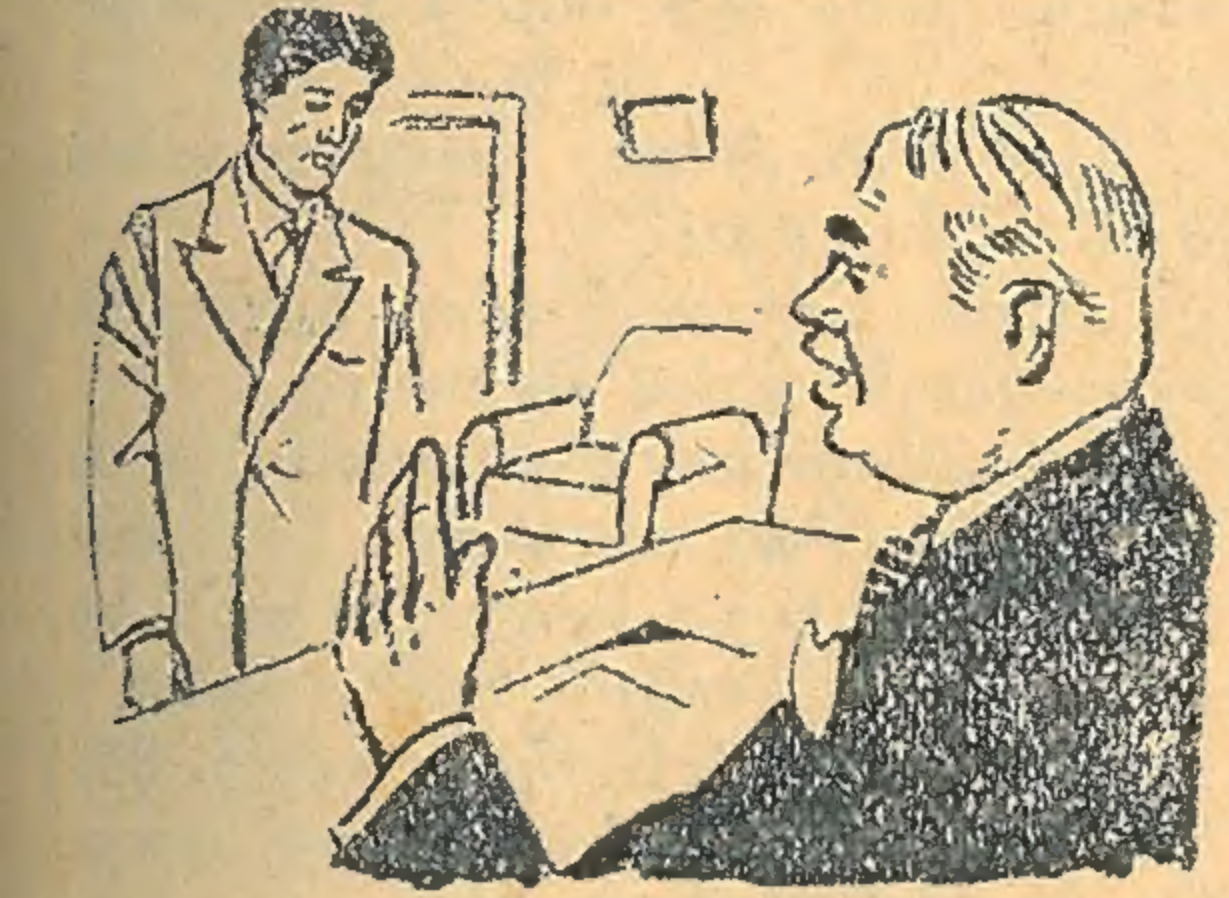
Kenan sigarasına, eğlencesine ortak olduğu eski arkadaşlarından birisine rastladığı için memnundu. Hemen el uzattı:

— İzinli geldim Kâzım ağabey, dedi. On beş gün için valdeyi göreyim, dedim.

— Neredesin, ne iş tuttun?

— Adanadayım Kâzımcığım. Basınıza bir devlet kuşudur kondu işte. Sorma. Artık ege dosta balta olmuyoruz. Allaha şükür cep dolu, sofrası düzeliyor, puflla döşek seriliyor, süt beyaz bir karı, Kenan bey aşağı, Kenan bey yukarı. Senin anıyaacağın Yırık Kenan rahmetli oldu. Şimdi Kenan bey var.

Gazinoya girince yaldızlı sigara-

yı uzattı ve ağzı kulaklarına vararak anlattı:

— Sürünüp duruyordum be. Allah razı olsun, bir komşu iyilik etti. Konudan, komşudan tren parası topladılar. Anacığım kuru köfte yaptı, dört yumurta haşladı, beni Adana trenine bindirdiler. Cepte metelik yok. Uzatmıyayım Adanaya vardım. Hoca beyin yazıhanesi diye sordum. Tarif ettiler. Hoca bey deyince aklına yobaz gelir. Meğer herif Avrupa görmüş, milyonerin birisi. Tavsiye mektubunu gösterdim. Beni bir hayli sorguya çektikten sonra düşündü ve:

— Dur bakalım, dedi. Bir şey yaparız.

— Aman efendim, burası gurbet. Bir garip delikanlıyım, ceplerim boş, yer bilmem, yurt bilmem. Nerede bekliyeyim.

Adam bana kızdı:

— Sokağa koyvermedik ya.

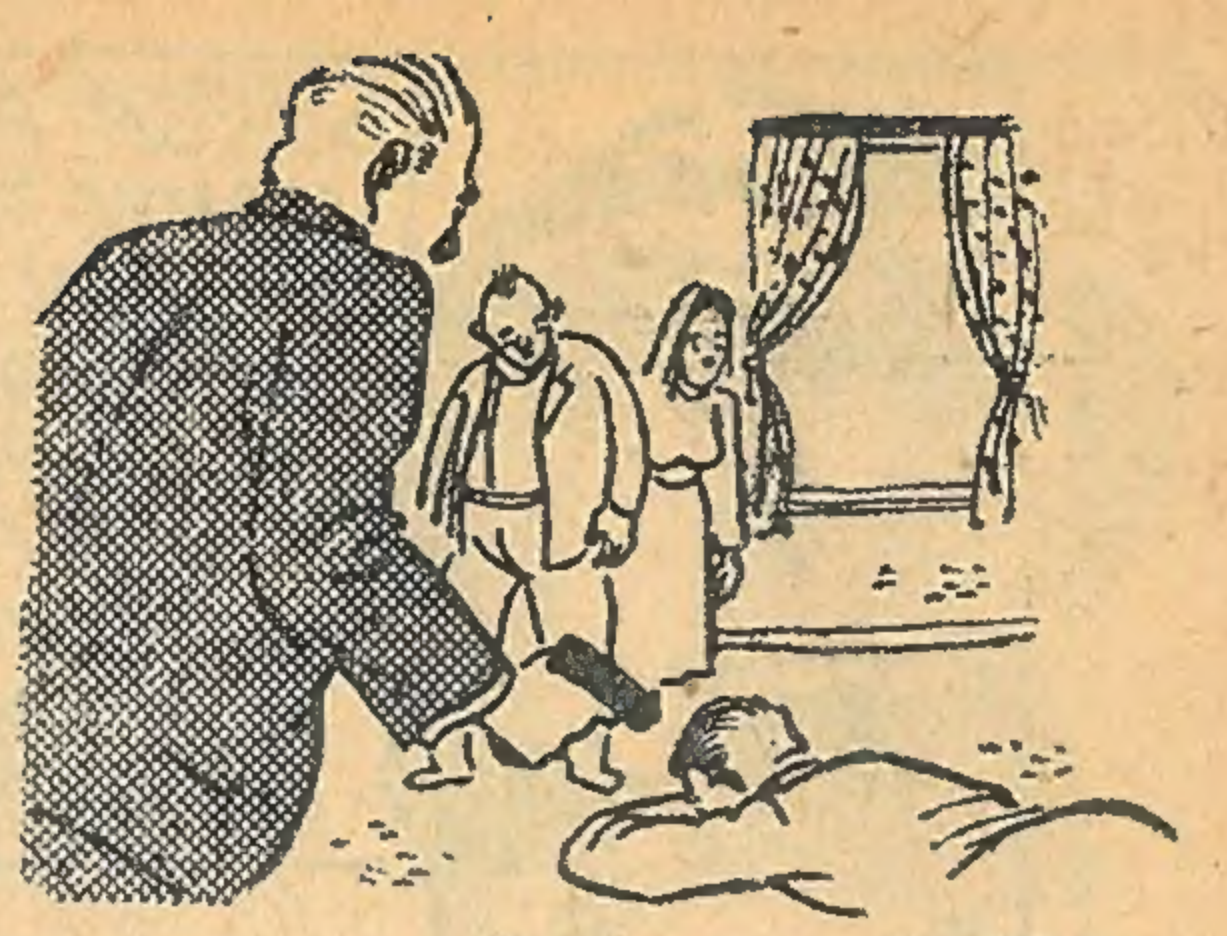
Beni birisine kattı. Yolladı. Büyük bir apartmana vardık. O gece kapıcının odasında yattım. Ertesi gün yazıhanede yapacağım işi anlattılar. Bir hafta portakal ambalajı yapanlara nezaret ettim. Derken oradan yazıhaneye aldılar. Ayak işlerini yapan çocuk hastalanmış. Onun yerine geçtik. Ütülü elbise, her sabah tıraş. Yemek lokantadan. Yazıhanede yatacak yer de var. Böylece bir ay kaldım. Derken bizim Hoca bey bir gün beni odaya kapattı:

— Kenan, dedi. Sen yumuşak başlı bir delikanlısın. Senin istikbalini temin edeceğim. Fakat sözümünden çıkarsan ben adamı yedi yumuşak bezo çeviririm. Elimden uçan kuş kurtulmaz. Bak başımda bir belâdır dönüyor. Benim kerimeye zenginlerden birisi musallat. Kızı ev-

lendirmeden elinden kurtuluş yok. Bu evlenme sureti bir şey olacak. Mükemmel bir düğün yapılacak. Otomobille çiftliğe gidilecek. Sen oradan Mersine döneceksin. Bu işin mahkemeden önce yetişmesi lâzım. Mahkemeye nikâh vesikasını dayadık mı iş olup bitecek. Haydi oğlum, rolünü güzel oyna, göreyim seni.

Dünyada neler oluyor be Kâzım ağabey. Bu zenginlerin dalaverelerine akıl ermez. Sözde kız öteki zenginin oğlunu istiyormuş da Hoca bey vermiyormuş. Dava bundan

ötürü. İki ayağı bir pabuca soktular. Lâkırdının üstünden yirmi iki gün geçti, bizi simokinli fraklı damat ettiler. Bizim iğreti karı nenin nesi diye merak bile etmedim ama kendisini nikâhta görünce, aman Allahım yüreğim ağzıma geldi. Öyle bir mahlûk ki bir tarafından bak, öte tarafı gör. Beyaz mı beyaz, güzel mi güzel, nazlı mı nazlı. Kerem gibi tutuştum. Tokathyan halt etmiş. Öyle bir düğün yapıldı. Gel gelelim biz de şehir çocuğuyuz. Dans-tan filân çıkarız. Bir iki döndük, alkışlandık, ben kederlendim doğrusu. Kafayı da çektim. Dokunsalar ağılayacağım. Sözüm ona eşiğin burnuna hıyarı daya, iyice koklat. Sonra tam ağzını açacağı zaman çekiver. Hayvancık nasıl olur? İşte ben de öyle. Karının yaşı on sekiz var, yok. Gül şurubu mu diyeyim, kele-

bek mi diyeyim. Zaten ona da likör içirmiş yakınları. Yanakları al al.

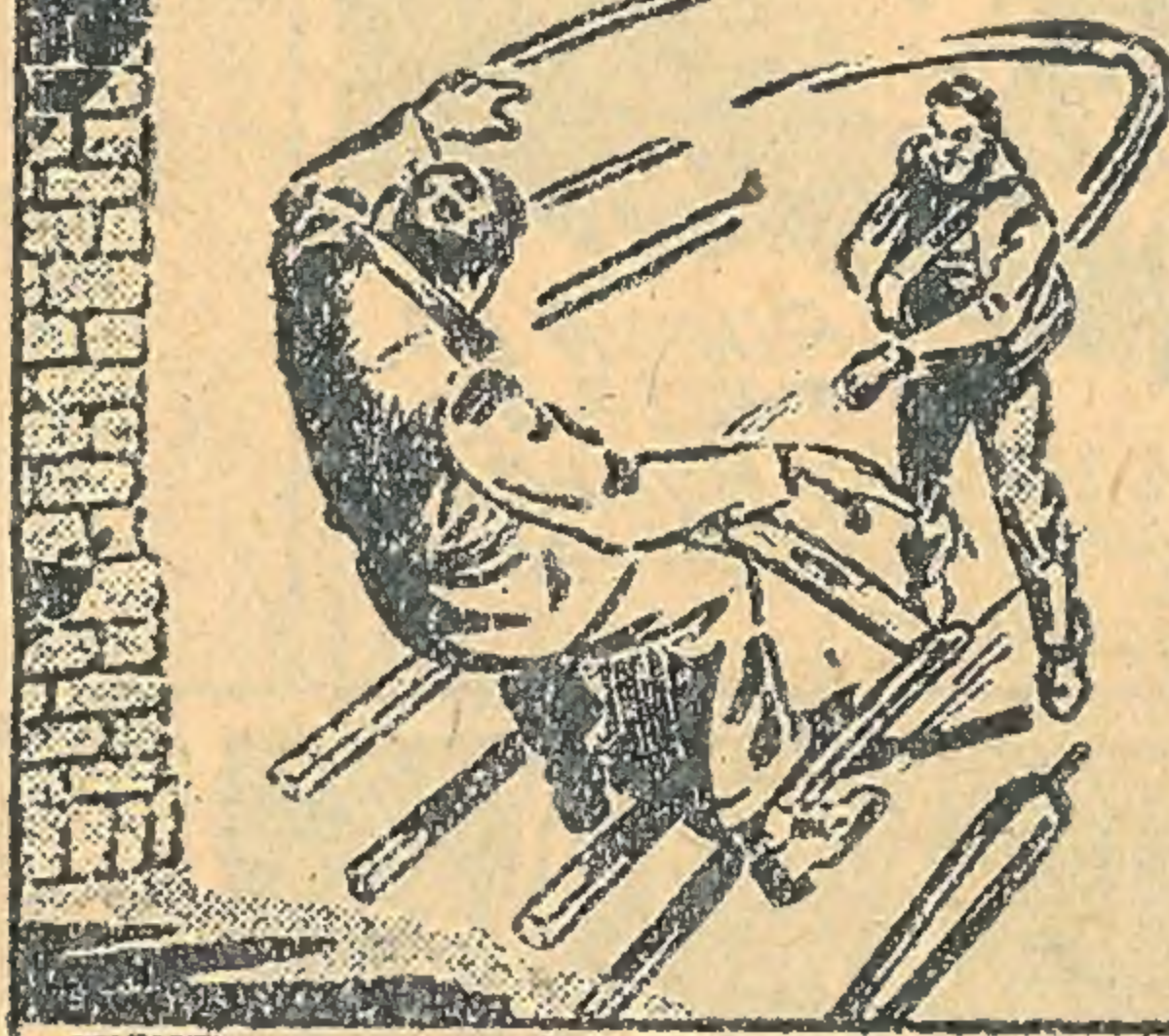
Uzatmıyalım, sabaha karşı çiftlikteyiz. Kızcağız kafayı tuttuğu için bizi yolcu ettiler. Hoca bey kaldı davetlilerle. Ben bizim muvakkat bayanı çıkarttım odasına. Nemrut suratlı bir karı bana Mersine gideceğim otomobilin beklediğini söyledi. (Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

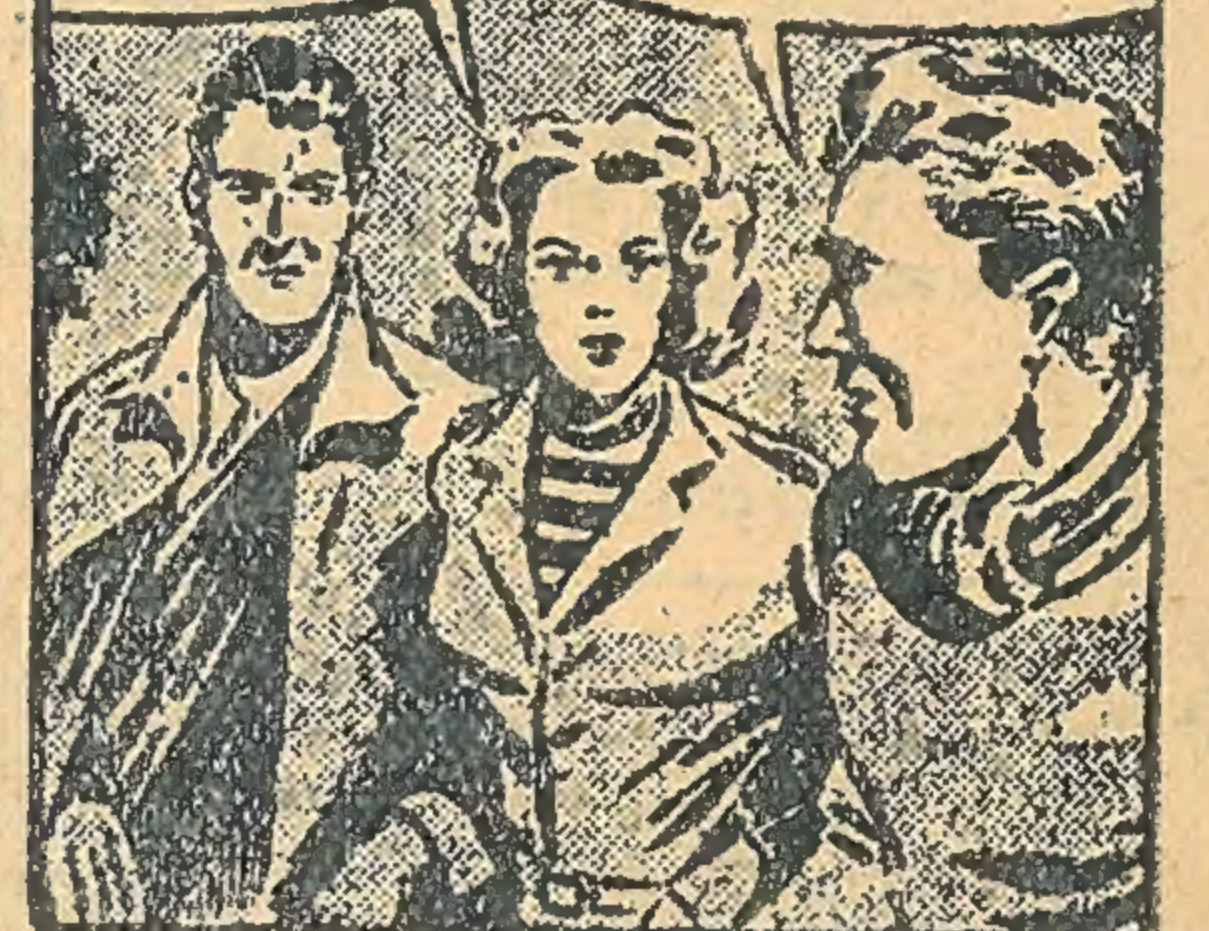
FAKAT İKİNCİSİ MASAYI KAPTIĞI GİBİ FREDDİNİN ÜZERİNE ATILDI.

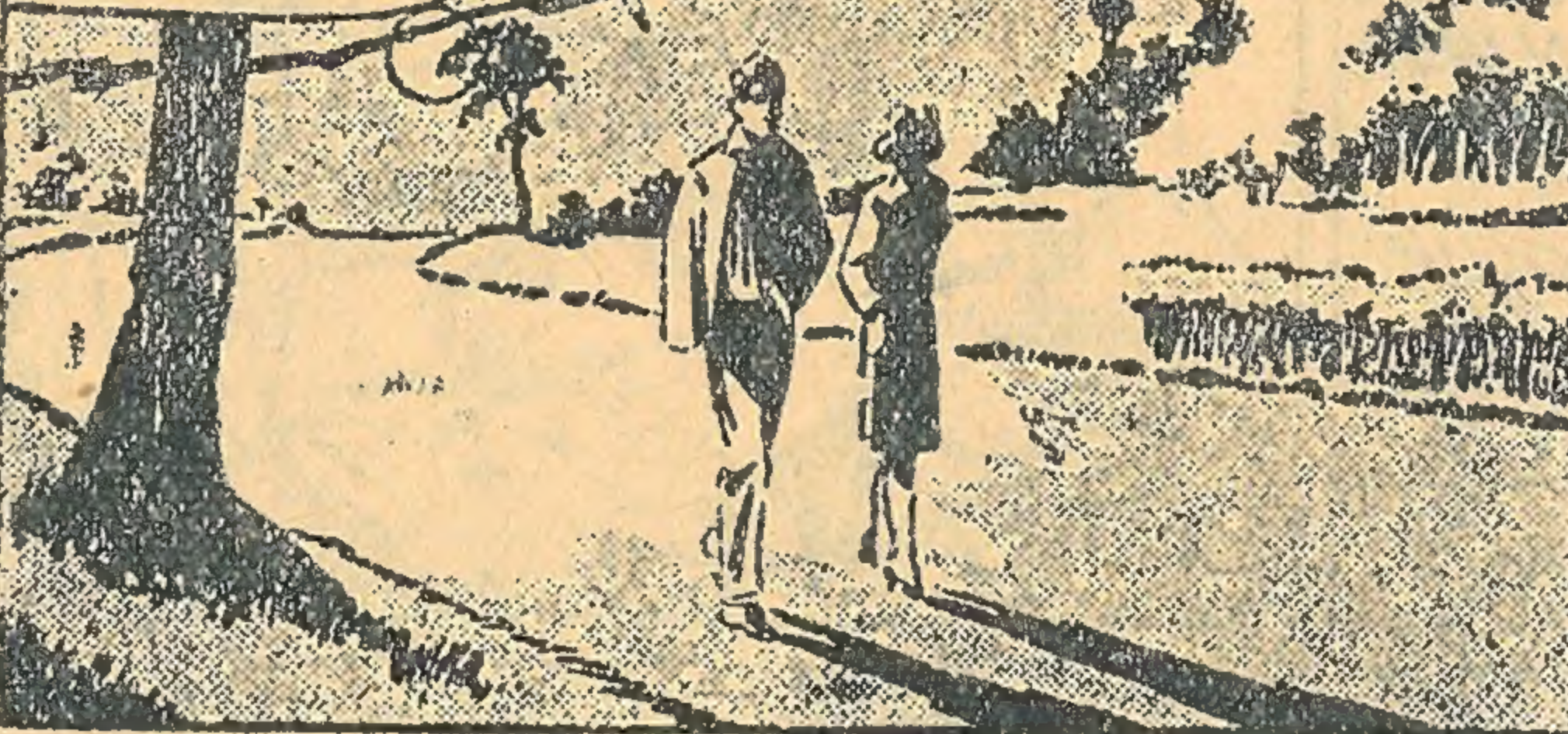
FAKAT BENÜA ANI BİR HAREKETLE İSKEMLE'Yİ YAPİŞTİRDİ.

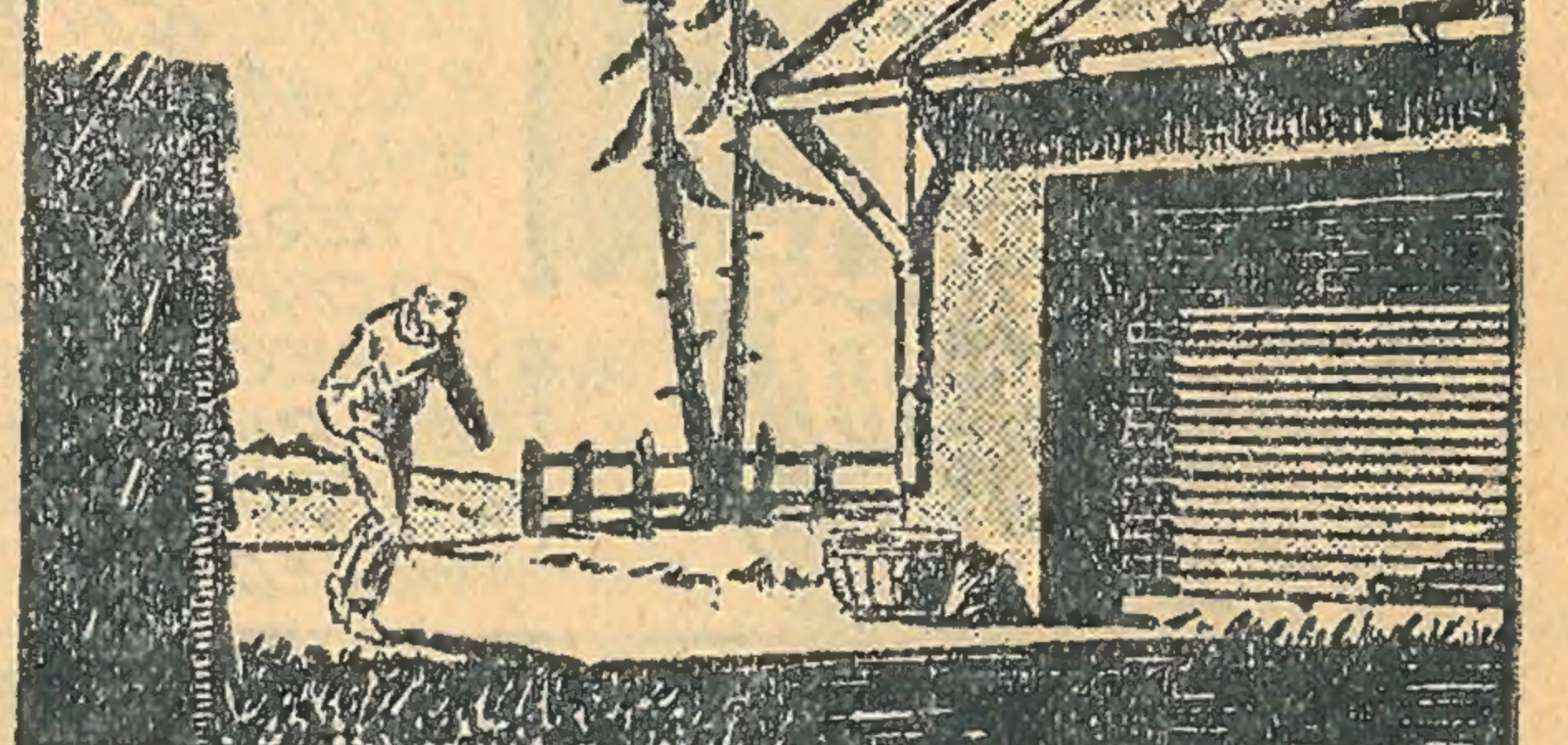
FREDDİ: HİÇ KAYBEDECEK VAKTİN YOK. DAK OTOMOBİLİ ÇALMAĞA GİTTİ. ÖYLEYSE SEN BE. NUAYLA EVE GİT. BEN Mİ? İHTİYATLI OLURUM.

KARDEŞİNİ ÇOK BEĞENİYORUM. İYİ BİR ŞAMPİYON OLACAK.

GARAJIN ÖNÜNE GELDİ. Gİ ZAMAN FREDDİ İÇERİDE IŞIK GÖRDÜ.

FREDDİ ATILDI.

SENİ BU GECE HİÇ BEKLEMİYORDUM

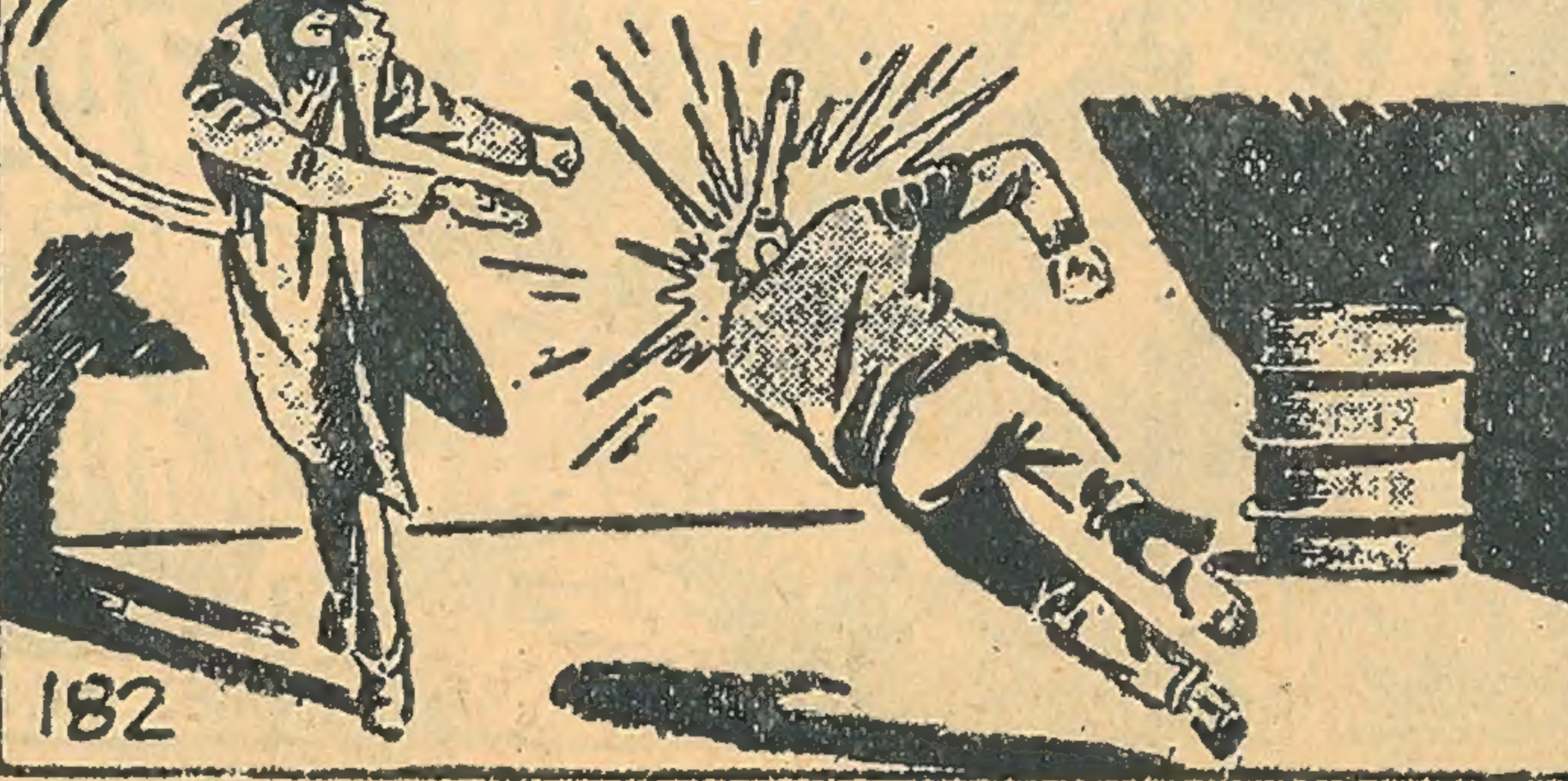

FREDDİ YERE YUVARLANDI. DAK ÖLÜ GİBİ UZANAN FREDDİ'Yİ OTOMOBİLE YERLEŞTİRDİ. FARLARI KAPADI. DİREKSİYONA GEÇTİ.

BİR TAŞTA İKİ KUŞ.. HEM FREDDİ'Yİ HEM DE YARIŞ OTOMOBİLİNİ KAGIRIYORUM.

DAK ANI BİR HAREKETLE ELİNDEKİ İNGİLİZ ANAHTARINI FREDDİNİN BAŞINA FIRLATTI.

ARKASI VAR

YOKSA PANA
MANIN TEK
HAKIMI
MORGAN
MI? BİZİM
TORTUGADA
Kİ GEMİLE-
Rİ O MU
BATIRDI?

HAYIR.. BUNA KATI-
YEN İHTİMAL VERME
YİNİZ. MORGAN MERT-
BİR KORSANDIR..

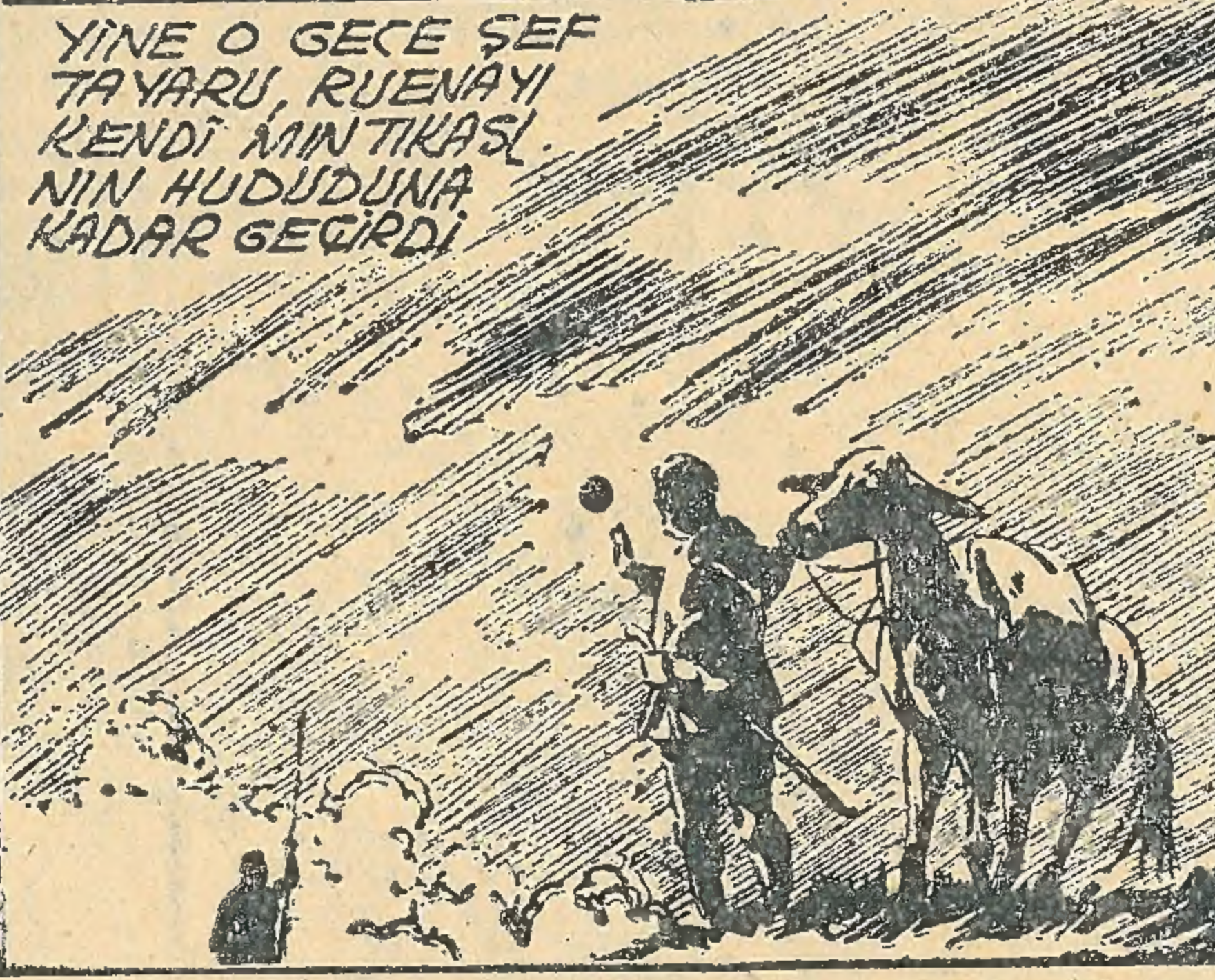
YAKILAN BÜYÜK ATEŞ
ORMANIN YOLLARINI
AYDINLATIYORDU..

KORSANLAR KRALI

No: 17

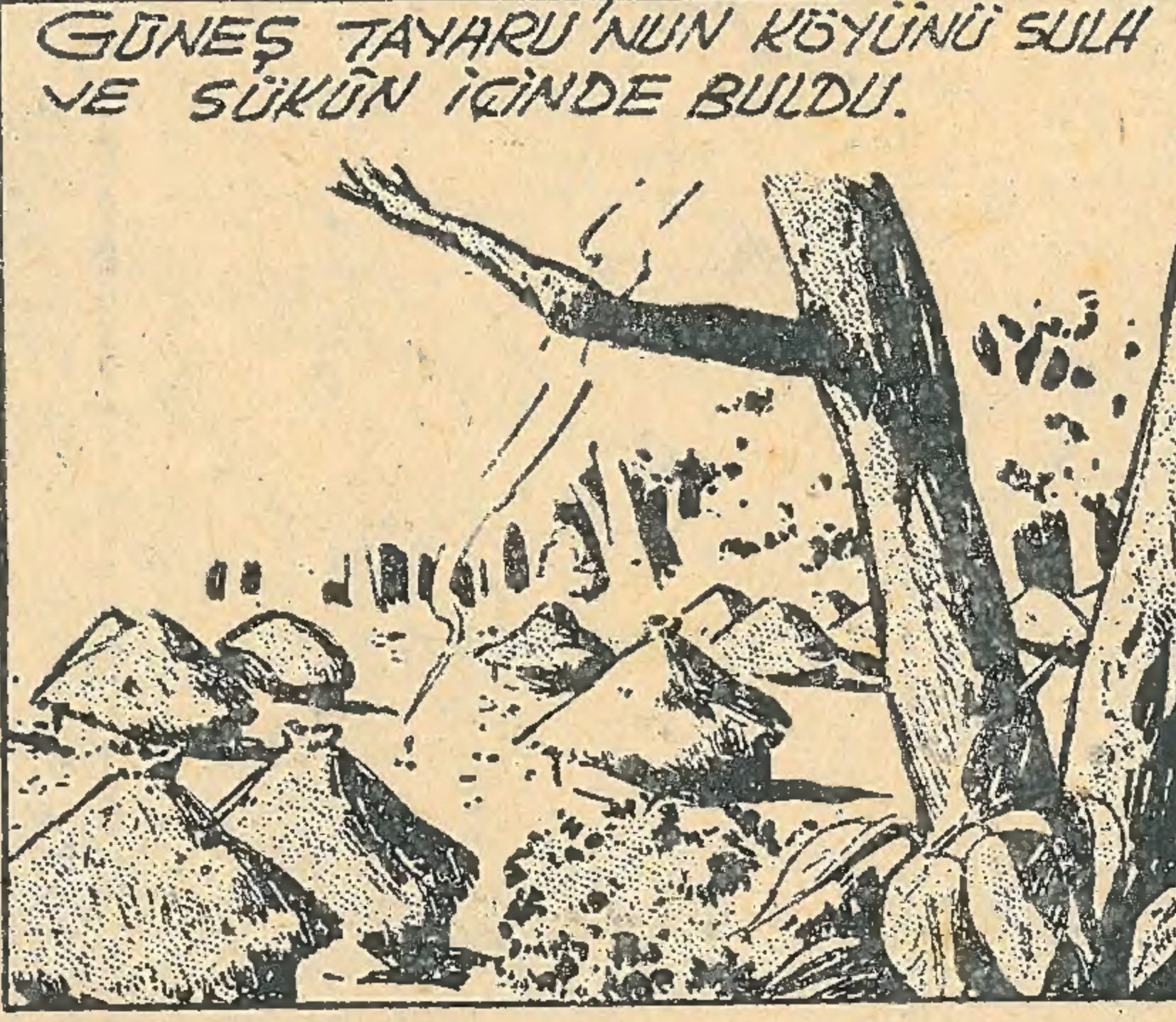
RUENA DA-
HA FAZLA KO-
NUSMADI. BİR AĞA-
CIN DİBİNE ÇEKİLDİ. SES-
SİZ SESSİZ DÜŞÜNCEYE DALDI.

YİNE O GECE ŞEF
TAYARU, RUENAYI
KENDİ MINTIKASI-
NIN HUDUDUNA
KADAR GECİRDİ

KORMORAN
RUENAYA MANİ
OLMAK İÇİN EN UFAK
BİR HAREKET YAP-
MADI.
YERLİLER, ÇOLUK
ÇOCUK HEPSİ RUE-
NAYI PEKÇOK SEVİYOR-
LARDI. RUENANIN EN
UFAK BİR HAREKETİ HEP-
SİNİ MAHVEDEBİLİRDİ.

GÜNEŞ TAYARU'NUN KÖYÜNÜ SULA-
VE SÜKUN İÇİNDE BULDU.

ŞEFİN KULÜBESİNİN
ÖNÜ YEMİŞ VE HE-
DİYELERLE DOLUYDU.
KORSANLAR ŞEFE HAL-
DİLİYLE VEDA EDİYOR-
LARDI.

RUENA ACABA
HANGİ YOLU
TAKİP ETMİŞTİ.
AYAK İZLERİ GEÇİT
ÇEŞİTTİ VE HEP
AYRI İSTİKAMETTE KAYBOLU-
YORDU.

GEÇTİKLERİ YOL BAL-
TA GİRMEMİŞ BİR OR-
MANDI.

TAYARULAR, KOR-
SANLARIN KENDİ
BÖLGELERİN-
DEN ÇIKIŞINI
MERAKLA SEY-
RETTİLER.

ARKASI VAR

ledi.
Suratına şöyle bir baktım ve
göğsünden kakıverdim. Daldım içe-
riye. Dışarıdan kıyametler kopa-
dursun gelinin ayaklarının ucuna
attım kendimi:

— Ya sen, ya ölüm. İki rahme-
tin biri.

Kızcağız bir iki hikmetten sonra
eriyiverdi kollarımda.

Ertesi sabah gözleri dönmüş,
ağı köpürmüş Hoca bey dikildi te-
peme.

— Ulan alçak, ben sana öyle
mi dedim. Ölümlerden ölüm beğen.
İşte dağ başındayız. Seni naal ge-
berteyim a köpek.

Şu son perde bizim yatak oda-
sında geçiyor be Kâzım ağabey.
Manzarayı düşün. Hırpalanmış, ör-
selenmiş gelin, gözleri yaş içinde
titriyor, ben upuzun yerde. Bir ta-
kim karılar, göbekli erkekler odaya
dolmuş. Herif elde tabanca beyni-
mi dağıtmak için bekliyor. Bir gay-
ret ettim:

— Nasıl bilersen öyle yap, de-
dim. Ben öldüğüme yanmam. Ben
bu gece zaten cennete girdim. Ba-
şıma bir devlet kuşu kondu. Kaçırır
mıyım. Öldür, yalnız müsaade et,
ölürken onun yüzünü göreyim.

Ben bunu söyleyince seninki 5-
teden bir çığlık kopartıp kendisini
üzerime atarak:

— Babacığım, babacığım, Allah-
aşkına öldürme, demez mi?

Başladım ben hıçkırarak ağla-
mağa. Hoca bey elindeki silâhı attı
yere:

— Tuh Allah belânızı versin.
dedi. Çıktı gitti.

Yırk Kâzım birden heyecanını
zaptederek sesini değiştirdi:

— Şimdi kayınpederle ortak ça-
lışıyorum. Altı ay kadar ne kızının
yüzüne baktı ne de benim ama, bü-
yük baba olacağını haber alınca iş
değiştirdi. İşte böyle Kâzımcığım. Söy-
le bir çırpınma, bir gayret insanın
hayatını değiştiririyor.

HASTALIĞIN SEBEBİ

(6. sayfadan devam)

ya bakan kapılardan birinin açıldığını ve içerden bir delinin ürkek
ürkek çıktığını gördü. Hasta etrafına
iyice bakınıp, kimsenin kendini
gözlemediğine kanaat getirdikten
sonra (asistanı farkedememişti) ça-
pacak bayrak direğinin yanına gitti
ve orada bir defa ellerine tükürdü-
ken sonra tahta direğe tırmanmağa
başladı.

Direğin tam tepesine varabilmesi
için tam beş dakika geçti. Orada bir
an durup nefes aldı. Sonra cebinden
bir kâğıt parçası, bir ufak çivi, bir
tekiç çıkardı ve kâğıdı direğin te-
pesine mıhladı. İş bittigi zaman bü-
yük bir maharetle direkten aşağı
aydı ve kimse tarafından görülme-
liğine emniyet getirmek için yine
trafına bakındı ve geldiği kapıdan
ayboldu.

Jean'ı bir düşüncedir almıştı.
Kitaplardan öğrendiği malûmatı şa-
di olduğu vak'ayla birleştiriyor ve
azı neticelere varıyordu. Kroyd
adlı âlime göre bir hasta deli olma-
na sebep olan vak'ayı bir kâğıda
azmış ve bunu kimsenin okuyama-
acağı bir yere koymuş olabilirdi.
Taten bu hasta uzun zamandan be-
hi hiç konuşmamakta ve hastalığına
kair kendisine sorulan suallerin hep-
i cevapsız kalmaktaydı.

Gecenin epey ilerlemiş bir saa-
inde Jean, elinde elektrik feneri
olduğu halde avluya indi ve bin bir
üçlükte, tam on beş dakikada di-
reğin tepesine tırmandı. Merakı o-
lerece büyüktü ki, müşkilâtle tutu-
nabildiği bu yerde, kâğıdı söküp,
fenerin ışığında okumaktan kendini
alamadı.

Okuduğu şey şuydu: "Burası
direğin sonudur."

ASK İHTİRASTIR

LARRİ YUMRUĞU YEDI. HİÇ SESİNİ QIKAR-
MADI. SENELERDİR DEVAM EDEN ARKADAŞ-
LIKLARI BİR KADIN İÇİN BOZULUYORDU.
HİDDETİNE HÂKİM OLDU. SÜKUNETLE KAPİYİ
AÇTI. QIKARKEN :

ANLAŞILAN BEN
FAZLA YIM. ALLAHA
İSMARLADIK JOR-
JİNA..

GÜLE GÜLE
LARRİ.. KU-
SURA BAKMA..

LARRİ KAPİYİ QARPTI, QIKTI, GİTTİ. FRANK
YAPTIĞINA DİŞMAN OLDU. JORJİNAYA QIKIŞTI

HEP SENİN YÜZÜNDEN.. EN İYİ
ARKADAŞIMLA BOZUŞTUM.. HEM
OBLANA YÜZ VERİRSİN, HEM
CIYAK CIYAK BAĞIRIR İMDAT İS-
TERSİN..

FRANK.. FRANK.. NASIL
BÖYLE KONUŞABI-
LİYORSUN ? O BA-
NA BİRŞEY YAPMADI Kİ..

JORJİNA BİRDEN
AĞLAMASINI KESTİ. FRANK'IN
YÜZÜNE BAĞIRDI.

TAHMİNİMDEN DAHA ENAYİ
İMİSSİN.. HİÇ.. HİÇ BİRŞEY
ANLAMİYORSUN

BARİŞMALARI ÇOK SAMİ-
Mİ VE UZUN OLDU.

SENİ NE KADAR SEVDİ-
ĞİMİ SÖYLİYEMİYORDUM.
LARRİ ARANIZDA GÖLGE,
BİR MÂNİDİ. OH FRANK
NE DE UZUN
SÜRDÜRDÜN..

GÖZYAŞLARI İÇİNDE
NE DE GÜZEL, FRANK'IN
YÜREĞİ NE DE YUFKAYDI.

DELİ.. ANLAMI-
YOR MUSUN?
SENİ SEVİYÖ-
RÜN.

JORJİNA..
KABALIK ET-
TİM. KUSURA
BAKMA.

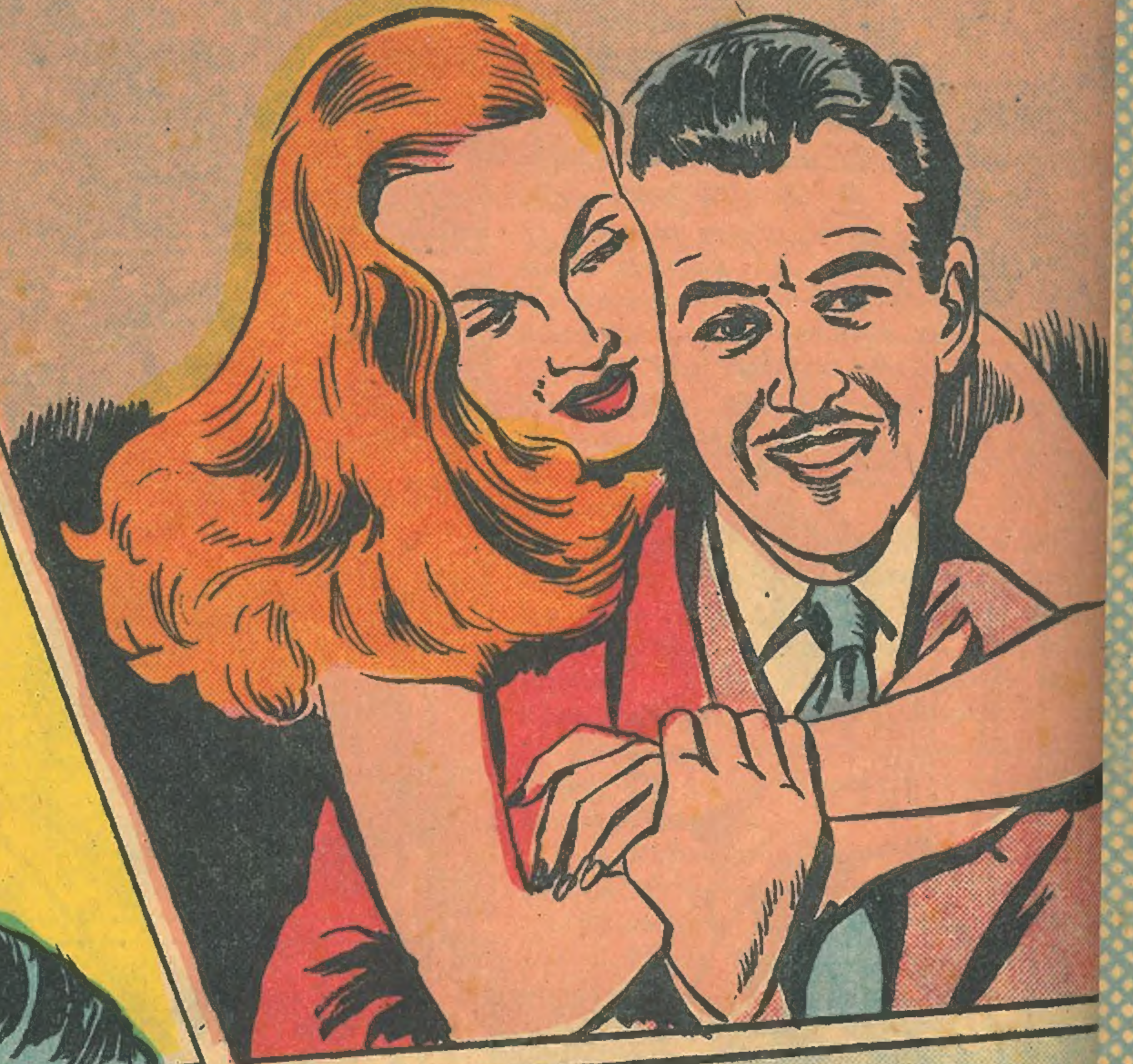
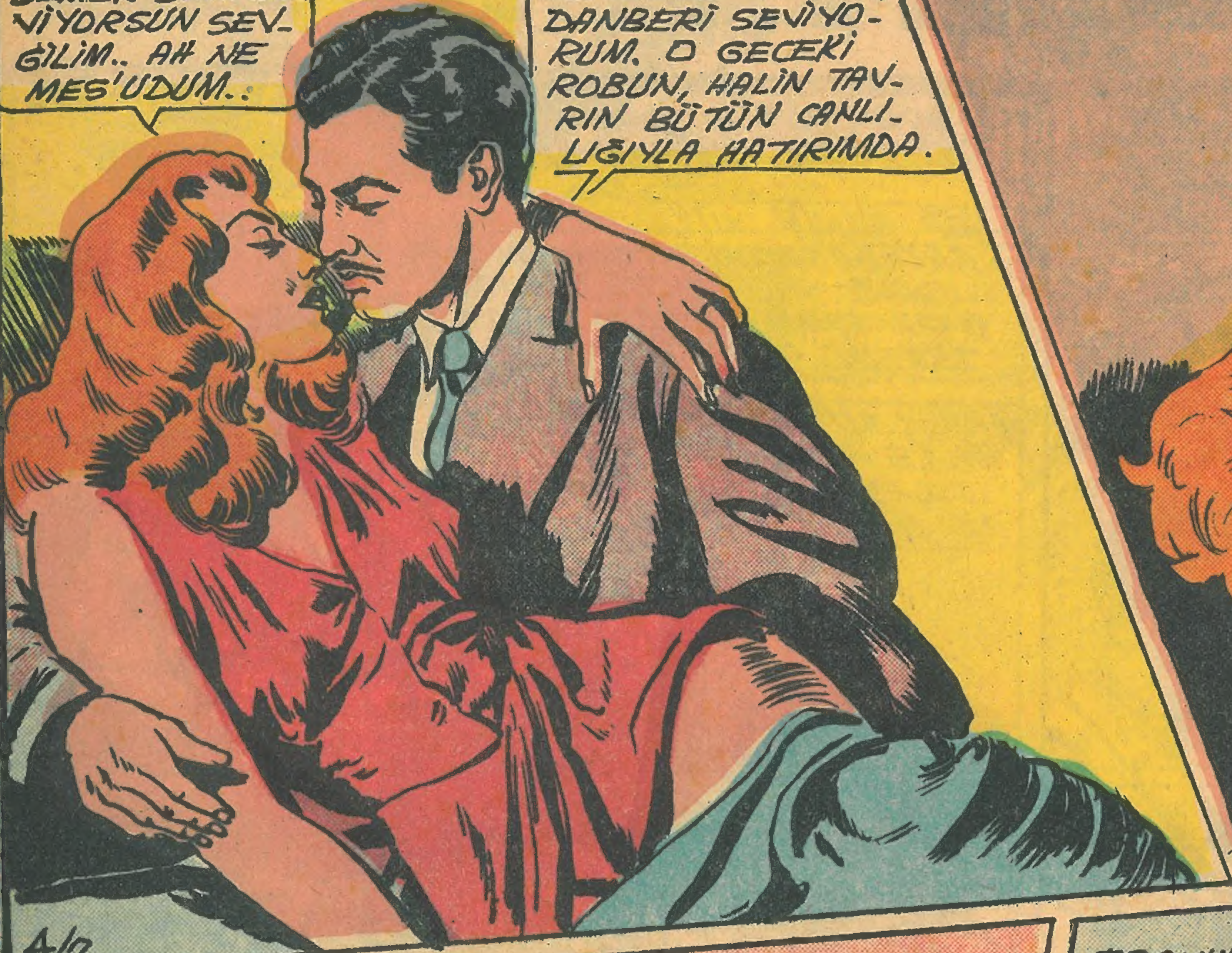
BİR ANDA GELMİŞİ GEÇMİŞİ UNUTTULAR
KENDİ ALEMLERİNE DOLDILAR. VE KÖ-
TÜ BİR BAŞLANGIÇLA BİLE OLSA BU FİSİL-
DAŞMALARDAN DERİN BİR AŞK DOĞDU.

FRANK.. FRANK..
DEMİK BENİ SE-
VİYORSUN SEV-
GİLİM.. AH NE
MES'UDUM..

EVEET.. SENİ İLK
GÖRDÜĞÜM AKŞAM..
DANBERİ SEVİYÖ-
RUM. O GECEKİ
ROBUN, HALİN TAV-
RIN BÜTÜN CANLI-
LIĞIYLA HATIRIMDA.

DÜNYADA HİÇBİR ŞEY
BENİ, SENİN KARIN
OLMAK KADAR MES'UT
EDEMEZ FRANKI..

JORJİNA.. SEVGİLİM
SAHİDEN BENİMLE
EVLENİR MİSİN?

4/2

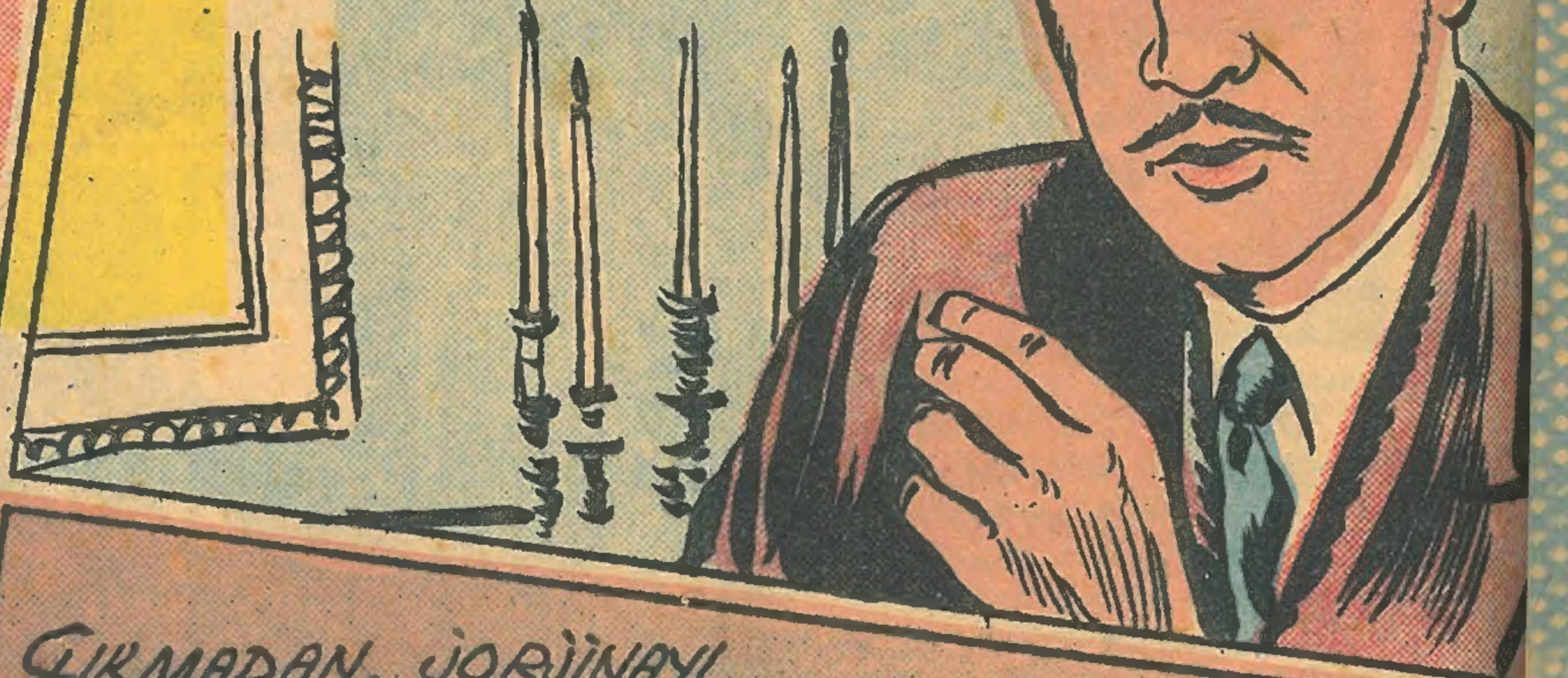
ÇOK ZENGİN OLMADIĞIMI
BİLİRSİN.. 18 İNCİ KATTA
BİR APARTMAN KİRALA-
RIZ.. PENCEREMİZE Çİ-
ÇEKLER YERLEŞTİRİRİZ.
SEN ONLARI SULAR EV İŞ-
LERİNİ GÖRÜRSÜN..
BAK EVDE KÖPEK İSTE-
MEM.. ÇOK TİKSİNİRİM.
ÇOK MERAKLIYSAN KANAR-
YA BESLE.. BAK ONA LAF
YOK

SEKERİM.. NE
SEVİMLİSİN..
DEVAM ET..

TAM BU SIRADA
FRANK'IN AKLINA LARRİ
GELDİ. KİMBİLİR ZAVALLI
NASIL PERİŞANDI.

HERŞEYİ LARRİYE ANLATIRIM.
DOSTLUĞUMUZUN BOZULMA-
SINI HİÇ İSTEMEM.

ÇIKMADAN, JORJİNAYI
BİR KERE DAHA KUCAKLADI.

GİDİP LARRİYİ BULMALIYIM.
BİLMEM BENİ ANLIYOR MU-
SUN JORJİNA.. ARKADAŞLI-
ĞIMIZ, ESKİ, DERİN VE SAMİ
MİDİR

SANA HAK VERİYORUM..
FRANK GİT.. AMA ÇA-
BUK GEL..

